

VEZÉRCIKK

Elsővé • Kovács Zoltán

„Elsővé tesz téged az Úr, nem utolsóvá” (5Móz 28,13) – így szól az Izráelnek tett isteni ígéret, mely Isten mindenkori népére is vonatkozik, a mostani időkben tehát ránk.

C. H. Spurgeon egy szemléletváltozást sürget a hívők életében:

„A hívők dolga, hogy szent életükkel mutassák az utat a többi embernek. Ne a menet végén haladjanak, az emberi befolyások hatására ide-oda tévelyegve. Nem szabad meghódolnunk a korszellemnek, sőt, arra kell indítanunk korunkat, hogy az hódoljon Krisztusnak. Ha az Úr velünk van, nem arra törekszünk, hogy az evangéliumot megtúrjék a világban, hanem arra igyekszünk, hogy az első helyre kerüljön a társadalomban. Avagy nem pappá tette Isten az Ő népét? Tehát a tanítás a hívők dolga, és nem a hitetlen filozófiákból való tanulás. Avagy nem lettünk Krisztusban királyokká? Hogyan lehetünk akkor bűnös szokások rabjai és emberi vélekedések kiszolgáltatottai?

Drága barátom, helyes az Isten ügyéhez való hozzáállásod? Túl sokan hallgatnak szegénylősségből vagy éppen gyávaságból. Miért engedjük, hogy az Úr Jézus neve a háttérben maradjon? Jó az, ha hitvallásunk hátul vonszolja magát, mint valami farok? Nem inkább az első helyre kellene kerülnie, bennünk és másokban is meghatározó erővé válnia?” Pünkösdi napján, amikor sok fontos dolog történt – kitöltetett a Szentlélek, megszületett az eklézsia – többek között ez a szemléletváltozás is végbement: a tanítványok életében első helyre került az evangélium hirdetése. Ettől váltak apostolokká a tanítványok. S ekkor azok, akik eddig a felházban húzták meg magukat, a Szentlélek erejétől hajtva kiléptek egész Jeruzsálem nyilvánossága elé, és a hallgatóság szívébe kiáltották az evangéliumot. Az eredmény nem maradt el: Még aznap mintegy háromezer ember tért meg és merítkezett be. A pünkösdi népnek is erre a szemléletváltozásra van szüksége Magyarországon. A kommunizmus negyven éve alatt nem volt lehetőség az evangélizálásra. (Vagy csak a bátorság hiányzott a tiltás ellenére való bizonyoságtételhez?) Hitéletünk, s maga a Pünkösdi Közösség is elkényelmesedett. Ma, amikor szabadon hirdethetjük az evangéliumot, sokan képtelenek a megújulásra, és görcsösen ragaszkodnak a régi beidegződésekhez. Az ilyenek megfosztják magukat a Krisztustól kapott tisztességüktől, hogy embereket vezessenek a megtérésre, s miattuk is kerül országunkban utolsó helyre az evangélium.

Pünkösdi üzenete ma is az, hogy újuljunk meg. Ne elégedjünk meg azzal, amit eddig elértünk a hitben! A gyülekezetbe járást nem elhanyagolva, tartsuk ugyanilyen fontosnak a bizonyoságtételt is! Ne engedjük a korszellemnek; ne a sikert hirdessük, ne érdekes előadásokat tartsunk az embereknek, ne más vallások tanaival vitatkozzunk, hanem kiáltsuk bele a magyar nép szívébe a tiszta evangéliumot! Kérjük ehhez Urunk erejét és vezetését! „De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk...” (Róm 13,11).

MEDITÁCIÓ

Áldás leszel • ifj. Kovács Béla

Áldásul a népeknek

Bizonytal mindannyian hallottunk már emberekről, akikről azt mondták: „Ez az ember valóságos áldás ebben a házban.” Milyen szép elismerés, amikor valakiről így nyilatkoznak. Áldására lett ennek a családnak, áldásul van a gyülekezetben, valóságos áldás a többiek, a rászorultak, a szegények, a kétségbeesettek, a betegek számára. Akinek keze nyomán felvirágzanak a már leírt dolgok, begyógyulnak a sebek, akinek környezetében új erőre kapnak a gyengék és megvidámodnak a szomorúak. Akinek élete sugározza azt az áldást, amelyet Isten ígért Ábrahámnak, amikor elhívta őt.

Ezek az emberek nem önmaguktól olyanok, amilyenek, hanem Isten mindent felülmúló kegyelméből és szeretetéből. Nem ők a forrás, csak szétszórják a Nap fényét és melegét a hideg világban. Sugározzák az emberek felé Isten jóakarátát és törődését. Ők a só, a világ világossága.

Az Úr Jézus beszél példázatban a sóról (Mt 5,13). A föld sói, akik megízéssítik ezt a büntől megízetlenült világot, és – ahogyan a só – tartósítják azt a hirtelen romlástól. Ha a hívő ember valahol megjelenik, ha egy szót sem szól, már akkor is képviseli Urát és Atyját. Már ottléte is só. Nemegyszer tapasztaltuk, hogy jelenlétünkben a káromkodósok a szájukra csaptak, vagy elhallgattak. Bizonyosságtételünk és cselekedeteink pedig hosszabb távon „tartósítják”, úgymond visszatartják a nem hívőket a gonosztól. Persze ez is az illető hozzáállásának kérdése. A gyülekezet maga is ilyen só a világban, már pusztá jelenléte is Istent reprezentálja a Földön. A szentek imádságai pedig – bármily erőtlenek is, összességükben mégis – visszafogják a gonoszt. Áldás a gyülekezet a világnak, és áldás a hívő ember a családjának, munkatársainak, áldás annak a vállalkozásnak, annak a feladatnak, amelyben részt vesz. Vagy mégsem?

„Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5,14–15), akik fényt hoznak az éjszakába, akik bevilágítanak a sötét szívekbe, az eldugott zugokba. Nem reflektorok ők, nem is fáklyák, csak kicsiny gyertyák, mécsesek, akiknek fénye mégis elég, hogy egy sötét szobában az ember ne menjen neki a bútoroknak, ne verje be fejét az ajtóba, a falba. Ilyen jelzőfények vagyunk mi, akiket Isten arra a helyre állított, ahol lennünk kell, hogy irányt mutassunk a világban. Áldására lenni az eltévedteknek, a rövidlátóknak vagy a teljesen vakoknak.

Vajon világítunk-e?

Krisztus jó illatát hordozni (2Kor 2,15) – ezt is jelenti az áldásul létele. Ha egy kicsinyke üvegnyi parfümöt egy helyiségben nyitva hagyunk, rövid idő múlva a kellemes illat belengi a szobát, ahogyan Mária kenetének illata is átjárta a házat és a tanítványok szívét.

Ilyen illatok vagyunk mi Isten fiolájában, akikkel megillatosítja a dohos, penészes, netán bűdös emberi szíveket. Krisztus kellemes illatát hordozzuk életünkben, bármerre is megyünk, az illatfelhő ott marad, ha már nem is vagyunk ott. Vajon nyitva van-e szíved üvegcséje, hogy illatozzon Jézusról?

Szeretnél ízes só lenni az embereknek, vagy picinyke fényeddel világítani, netán Isten kegyelmének illatát árasztani?

Szíved minden vágya, hogy só legyél, hogy fényt adj és illatozz az emberek előtt, a családotban, a munkahelyeden, a gyülekezetben? Vagy áldására légy embertársaidnak, testvéreidnek, szeretteidnek?

Így örökölheted Ábrahám áldását:

„Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok neked. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt, és megáldatnak benned a föld minden nemzetségei.” (1Móz 12,1–3).

Hogyan valósult ez meg Ábrahám életében?

Ábrahámnak sajátos helyzete volt. Az Úr hívására elindult Úr-Kaszdimból, majd apja halálát követően Háránból az ismeretlen földre, amiről Isten semmit sem mondott, csak hogy megmutatja majd neki. Ábrahám a háránbeli megrekedés után indul tovább az eredeti elhívás szerint, mert Isten elhívása nem változott meg közben. Nem kényszerítésből megy, hanem mert az Úr vonzóvá tette számára, a gyermektelen öregember számára azt a földet. „Nagy néppé teszlek és felmagasztalom neved” – mind valami olyan jövőt sejtettek vele, ami más, mint amiben járt. És elindul hittel. Nem tudva hova megy (Zsid 11,8), de bízva Abban, aki beszélt vele. Ezzel pedig bizonyosságot tett engedelmességéről, elfogadva azt a helyet, helyzetet (bizonytalan vándorlásba fogott keresztül-kasul Kánaánban!), amibe az Úr állította őt. Mindvégig hűséges volt Istenéhez, aki az ígéretek tette, és kitartott hivatásában. Engedelmes volt a legelképesztőbb helyzetekben is, hisz készen állt a régóta várt és egyetlen fiúörökös feláldozására is, az Úr szavának engedelmeskedve. Isten beszéde pedig valóban megáll. Mert Ábrahám áldására lett a környező népeknek (ne feledjük gérári kiruccanását – 1Móz 20,17–, ahol Isten a hamissága ellenére is kimentette nehéz helyzetéből; vagy amikor Lótót és másokat is megszabadított az ellenség kezéből – 1Móz 14,16), és Ábrahám vonalán valóban megáldatnak a Föld népei Jézus Krisztusban, aki meghalt bűneink miatt és érettünk, és a ki dicsőségesen feltámadott. Mi pedig, akik hiszünk, Ábrahám utódai vagyunk hit által. Így Isten örökösei, és részünk van Ábrahám áldásában. Mi magunk is áldássá lehetünk, és megáldatnak bennünk a körülöttünk levők, akiket imáinkban is hordozunk.

Hogyan valósul ez meg az életünkben?

Úgy, ahogyan Ábraháméban. Ő *hittel elfogadta Isten hívását*. Mi is, amikor bűneinket megbánva jöttünk Jézushoz, és Ő megbocsátott és örök élet élő reménységére hívott el (1Pét 1,3). Ahogyan Ábrahám elindult, mi is úgy *induljunk* – nem ismerve a közeli jövőt, de biztosan tudva a végcélt (Jer 29,11), és *hittel menjünk végig* a mutatott úton. Ha vannak életünkben megtorpanások is (emlékezzünk Háránra, Gérárra, Egyiptomra), Isten azokat javunkra tudja fordítani, és tanít is általuk; az Ő hívása pedig nem változik meg. Ahogyan Ábrahám is elfogadta a helyzetet, amibe került elindulása folytán, tegyük azt mi is. Gondoljunk csak Józsefre, aki a börtönben sem zúgolódott, vagy Mózesre, aki a száműzetés földjén is felismerte Istent! Mert milyen áldásul vagyunk a körülöttünk lévőeknek, ha zúgolódunk, háborgunk az anyagi, az egészségi, a lelki, a kapcsolatokbeli viszonyok miatt? Akkor gyertyánk ugyanolyan sötét, mint a nem hívőké, még ha mindennaposak vagyunk is az Úr jelenlétének pazar fényárjában a gyülekezetben! Ha képtelenek vagyunk békével és hittel megállni és kitartani a nehéz helyzetekben is, miféle illatot hordozunk? A békétlenség, az önzés, a halál szagát. *Fogadjuk hát el helyzetünket* – akár személy szerint, akár gyülekezeti szinten is értve – és *hűséggel megállva* adjunk helyet Isten igazságának, ítéletének és kegyelmének (Jer 9,24b)! Az Úr azon a helyen fog minket keresni, ahova állított. Nézzük csak a balga szüzeket! Miért nem mentek be a menyegzőre? Mert nem voltak ott (azon a helyen), ahol lenniük és várniuk kellett volna! Te talán máshol akarsz lenni, mint ahol Ő szeretne látni? Hogyan hordozhatnád akkor az Ő áldását azon a helyen? Ha pedig már a helyeden vagy, *légy engedelmes* mindabban, amire az Úr kegyelmet ad, hogy megtehesd! Ne kapkodj! Ha a Szentlélek vezet, felismered, mi az, amit tenned kell. „Úgy fényljk világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5,16). Az engedelmisségben pedig ne feledd, hogy Krisztus keresztje nemcsak az örökkévaló hajlékába ad lehetőséget a bemenetelre, hanem a táboron kívülre is vezet! Akkor leszel és leszek igazán áldássá, ha vállalom a világtól elkülönített és a világ által megvetett helyemet, és tetteimmel ez alapján cselekszem, hiszen Ábrahám is az eljövendő városra nézett (Zsid

11,10). Mondd, igazán akarsz áldássá lenni?

Közvetlen kommunikáció • Durkó Sándor László

Murphy törvényeit sokan olvasták már. Ő mondta, hogy „amit félre lehet érteni, azt az emberek félre is értik.”

Nézzük például a mellékelt ábrát! Mit ábrázol? Van, aki szerint két arcot, vázát, sakkfigurát (bástyát), lerágott almacsutkát. Más szerint a sátormisszióért imádkozó két testvért.

Ez csupán példa arra, hogy hányféle válasz van egy képre vonatkozóan is. Kommunikációnk hatékonyságának tervezésekor figyelembe kell vennünk a közös nyelvűséget, mely nem csak a magyar-magyarra vonatkozik, hanem arra is, hogy bizonyos szavakon, kifejezéseken lehetőleg a másik is ugyanazt értse (a kánaáni nyelv kerülése: pl. Jézus vérében mosakszom minden nap). Fontos a közös előismeret, közös előzmények. Ha mondandónk módjában és tartalmában a hallgatóságot így nem vesszük figyelembe, akkor kommunikációs hiányosságok léphetnek fel.

1. Ha a mondottak meg nem hallottak. Vagy azért, mert a nagy belső zaj miatt még nem tud az előadóra figyelni, vagy mert a halk beszéd miatt nem hallja a szöveget.

2. A hallottak még nem értettek. A hallgatónak teljesen ismeretlen, amit mondunk.

3. Az értettek még nem megértettek. Magyarról magyarra való szinkronizálás. Amikor megvilágosodnak az összefüggések. Az értés „felszínes találkozás”, a megértés az, amikor az elhangzottakat eddigi ismereteinkbe beépítjük. A már sokszor tapasztalt „ahá” érzés. Mélyebb találkozás a hallottakkal.

4. A megértettek még nem egyetértettek. Értem az igehirdető utalásait, mondandója összefüggéseit, de személy szerint nem értek vele egyet. Ahhoz, hogy a szándékból cselekvés legyen, egyetértésre van szükség. Itt előkerülhet a racionális észérv, vagy az emocionális, érzelmi érvek rendszere. Az igeszóló célja, hogy a hallgatók akarjanak úgy cselekedni, ahogy rajta keresztül Isten kéri tőlük. Érezzék a szükségét, és alig várják, hogy cselekedhessenek.

5. Az egyetértettek még nem alkalmazottak, felhasználtak. Pedig ez a cél! Úgy vinni mások felé az örömhírt, evangéliumot, hogy a célt elérhetőnek, vonzóknak mutassam be, miközben érezzék, hogy ők is képesek ezt elérni.

A kommunikációk kritikus pontja az úgynevezett kényelmi zóna áttörése.

Ha nem tudunk belépni a hallgató személyes szférájába, akkor nem sok reményünk lehet az eredményre vonatkozóan. A legtipikusabb válasz: Majd még gondolkodom rajta. Ha a személyes jelenlétem nem volt elég motiváló, akkor később nincs, ami döntésre ösztönöznél, bár Istennél semmi sem lehetetlen.

A lelkiülettől, vezetéstől függően azért vannak előrehívások, hogy az első lépést közösen tegyük meg. Ha a szolgálattevő személyes segítségét, hozzájárulását adja, az a hallgató számára bizalomkeltő, bátorító. Mi a meggyőző közlés stratégiája?

Én azt akarom, hogy ők azt akarják, amit én akarok! De ezt úgy akarom elérni, hogy ők jöjjenek rá arra: ezt ők is akarják.

Nem ráerőltetés, diktatúra ez?

Nem, mert akkor az előző gondolat úgy szólna, hogy: Én azt akarom, hogy ők azt csinálják, amit én akarok.

A hallgatók szuverén egyéniségek, aktív résztvevőként fel- és megdolgozzák a hozzájuk eljutó üzenetet.

Bizonyágtételünk, szolgálatunk akkor eredményes, ha a hallgatók úgy állnak fel, hogy „igen, az elhangzottakat megpróbálom megvalósítani!”

Nem elég csupán beszélnünk, mondanunk valamit a nyilvánosság előtt, hanem felkészülten, tudatosan kell kommunikálnunk.

Ma, amikor a műholdas információdömping korát éljük, még mindig nem találtak fel

hatékonyabb módszert a meggyőzésre, mint a közvetlen emberi kommunikációt.
{k1995301}

A CSALÁD

Otthon, ahol a legnehezebb • Fordította: *ifj. Kovács Béla*

%Az alábbi cikk Marion Stroud: Loving God, loving you c. könyvéből fordított sorozatunk része, amely a hitetlen családban élő megtért feleségek, édesanyák mindennapi problémáival foglalkozik.

Otthon nehezebb hívőnek lenni, mint bárhol másutt. Könnyű legjobb énnünket mutatni a külvilág felé, de otthon, ahol egyetlen csodálónk sincs, sőt mindenki a kellemetlenebb arcát mutatja felénk, már sokkal nehezebb.

A Biblia igen magasra teszi a mércét a feleségek előtt. Ha már olvastad a Péld 31,10–31-ben a derék asszony dicséretét, talán úgy gondoltad, hogy azt egy másik kor embereinek írták. Például ezt: „Felkel még éjjel, és ételt ad háza népének, és rendelkezést szolgálóinak”. Kinek van manapság szolgálója, hogy utasítsa őt? Mikor az egész házban csak egy cseléd van, az is én vagyok! Természetesen ezek az igék mai szemmel nézve nem jelenthetik azt, hogy felkel jó időben, beállítja a mosógépet, és finom reggelit varázsol a családnak, mielőtt iskolába vagy munkába rohannának... vagy mégis?

Vessünk csak egy közelebbi pillantást a derék asszonyra, mondjuk egy új fordításban, és azt látjuk, hogy egy ízig-vérig mai asszonyról van szó. Aki üzletasszony, aki sok mindenről maga gondoskodik, aki segít a nálánál nehezebb helyzetűeken, és aki férje sikerességének építője és ösztönzője.

Ha mindez arra indítana, hogy gyorsan elbújj a sarokba, akkor ne keseredj el. Az otthonteremtés folyamatos dolog, amiben az otthonteremtő is növekedik. Bizonyára mai lakásod egészen másképp néz ki, mint ahova az esküvő után költöztetek, és valószínűleg már te sem vagy „Nem tudok tojást főzni Kati”, hanem inkább „Pástétom sem nehéz Zsuzsi”.

A legfontosabb azonban egy olyan otthonban, amelyben Jézusnak is van helye, nem a bútorzat, nem is a te szakácsteljesítményed, hanem a légkör. Hogyan járulhatunk hozzá a jó légkör kialakításához? Dr. Norman Harrison a családot egy kerékhez hasonlítja, amiben az apa az abroncs – mintegy védőpánt a család és a külvilág között –, az anya pedig a kerékagy, ami körül minden megfordul a családban. Ha a kerékagy excentrikussá válik, az egész kerék egyensúlya megbomlik. Akkor aztán megnézhetjük, hogyan fog haladni!

Ha reggel úgy ébredsz, hogy derűsen nézel az előtted álló nap elé, a család többi tagja számára is jól kezdődik a nap. Természetesen igaz az ellentéte is. Akkor ez azt jelenti, hogy az otthon légköre egyenes arányban változik derűsről borúsra, nevetésről hallgatagra aszerint, hogy miként érzed magad? Meglehet, ha elveszted Jézus Krisztussal a kapcsolatodat. Őbenne azonban állandóság van. A Jak 1,17 szerint Benne „nincs változás, sem fénynek és árnyéknak változása”. A Zsid 13,8 kijelenti, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” Ha tehát az Ő élete árad rajtad keresztül, akkor te is megismered a belső békét és állandóságot, amit nem zavarnak fel a körülmények viharai, amelyek érnek minket. Persze ez nem jelenti azt, hogy az otthoni légkör nyugodt és békés lesz abban a pillanatban is, amikor férjed nem találja az autó kulcsát, vagy amikor a fiúk kegyetlenül összevesznek egy futballklub jelvényen, vagy ha járni tanuló kisgyermeked a macska szőnyegére önti a tejbepapi maradékát. De jelenti azt, hogy ezek nem teszik tönkre a napodat, mivel tudatosan félreteszed a sértődést, és hagyod, hogy az Ő békessége és öröme járjon át.

Az 1Pét 3,3–4 így szól: „Ne a külső dísz legyen a ti ékességetek, ne a hajfonogatás, avagy ékszerek felrakása, vagy különféle ruhák felöltése, hanem a szív elrejtett embere, a szelíd és

csendes lélek el nem múló díszével: ez az értékes az Isten előtt.”

Gondoltál már valaha is arra, hogy magadra alkalmazd ezt a verset? Óh, igen. Hallottad már, hogy a hívő asszonyoknak inkább azzal kell törődniük, mi megy végbe a bensőjükben, mint hogy mit rakosgassanak magukra. De mi a „szelíd és csendes lélek”, vagy más fordításban a „nyugodt és gyengéd lélek”?

Igazán megdöbbenett, amikor felismertem, hogy ez parancs, nem pedig egy szabadon választható valami olyanoknak, akiknek különben is ilyen a temperamentumuk.

Ha ez parancs, aminek engedelmeskedni kell, akkor hogyan is fogjunk hozzá? Mint mindennek a hívő életben, ennek is két oldala van. Először a parancs maga, aztán a mód, ahogyan ez megvalósul a mindennapi életünkben. Mert mit is jelent a szelíd és csendes lélek? Korábban már beszéltünk arról, hogyan engedhetjük, hogy Jézus szeretete, békessége és derűje keresztüláradjon rajtunk. De gerinctelennek és „tedd ide, tedd oda” embernek kell-e lennünk, hogy ilyenek legyünk? Egyáltalán nem! Vannak esetek, különösen a gyerekeknél, amikor már tudniuk kell, meddig mehetnek el. Vagy ez azt jelenti, hogy eresszük el a problémákat a fülünk mellett, és „szálljunk ki a buliból”? Dehogy! Nézzük meg a kérdést más szemszögből!

Mi az az életedben, ami megzavar abban, hogy nyugodtnak, csendesnek, szelídnek érezd magad? Valami betegség? Nos, én nem azokra a betegségekre gondolok, amelyek a lázmérő higanyszálát magasra emelik, hanem amelyek egyaránt veszélyesek lelki egészségünkre és lelki jólétünkre. Ilyen az aggodalmaskodás – nem vagy aggodalmaskodó típus? Vagy a megbántódás és lázadás „betegsége” – „Hát ez nem volt szép tőled!” vagy „Nem értek veled ebben egyet”, és máris kiújulnak a tünetek. Talán a féltékenység vagy az önsajnálát „betegségtől” szenvedsz, amelyek igen gyakori „betegségek”: „Senki sem érti meg, mit kell nekem kiállnom; mindenki csak háttal forog nekem, én meg... és én... stb.” Esetleg gondoltál már arra, hogy a mindennapos tevékenységek is okozhatnak „betegséget”? Például akkor, amikor úgy tűnik, mintha az óramutatók kétszer olyan gyorsan járnának, és nem tudod egyik dolgot sem elvégezni, minthogy mindig késésben vagy.

Nos, a betegségek, ha nem kezelik őket, gyorsan komolyabbra fordulhatnak, úgyhogy nem szabad elhanyagolni, hogy orvoshoz menjünk. De mi a gyógyszer? Nem valami olyan szirup, amit a polcon tartunk, hanem valami sokkal hatásosabb.

„Simon anyósa lázasan feküdt ... és (Jézus) megfogta kezét, és talpra állította, úgyhogy az asszonyt elhagyta a láz” (Mk 1,30). Mint látjuk, Simon anyósának fizikai betegsége volt. De Jézus kezének érintése ugyanolyan hatásos a lelki betegségekre is. Így, amikor érzed, hogy környékez a „kór”, nyújtsd ki kezéd imában Jézus felé! A megelőzés sokkal jobb, mint a gyógyítás. Nézzük meg tehát néhány gyakorlati lépést, amit a Szentlélek társaságában kell megtennünk, hogy megelőzzük a bajt!

Először is lássuk a napirendet! Persze utálod, ha valamilyen időrendhez vagy kötve, és bilincsnek érzel minden ilyen korlátozást, ugye? Mindannyian tudjuk, milyen gyorsan válnak a percek órákká, az órák napokká és hetekké, furcsa módon mégsem teszünk semmit az időnk beosztására. Ez az igazán fontos dolog valahogy elsikkad.

Ha nem vagy módszeres ember, akkor valószínűleg hasznosnak fogod találni, ha valamilyen elnagyolt programot készítesz a következő napra, sőt egy hétre előre valami még lazábbat. Ez nem azt jelenti, hogy mereven kell ragaszkodni egy darab papírhoz, miszerint hétfőn kell mosni, mégha szakad is az eső; vagy szerdán kell bevásárolni, mégha teára vagy is hivatalos. De segíteni fog rajtad a különböző feladatok sorrendbe rakásában és végrehajtásuk megszervezésében. A legfontosabb, hogy időt szakíts arra, hogy Istennel legyél. Nem számít, mennyire elfoglaltak vagyunk, ha állandó kapcsolatban állunk Vele. Különben sem mi, sem a családunk nem fog úgy fejlődni, ahogy Ő akarja, és akkor életünk minden más területe is szegényebb lesz.

A másik dolog, ami mindig kísér bennünket, a házimunkák elvégzése. Hogyan tehetjük ezt

hatékonyabbá? Talán csökkenteni lehetne a bevásárlások számát, ha több napra előre eltervezzük, mit fogunk főzni, és ennek megfelelően vásárolunk be. Van elég akaraterőd ahhoz, hogy fegyelmezd mind magad, mind a családtagokat, hogy rendet tegyenek maguk körül, mielőtt elmennek otthonról? Lehet, hogy fáradtságos küzdelem lesz, de hosszú távon megéri. Azonban, amíg megpróbálsz az otthoni munkákat valamilyen rendszerbe fogni, lesz-e elég időd arra, hogy odafigyelj a gyerekekre, amikor hazajönnek az iskolából, vagy hogy sétálj egy keveset a kisfiaddal az ő tempójában anélkül, hogy állandóan sűrgetnéd, hogy siessen? Nem is szólva arról, hogy neked is szükséged van pihenésre. Mindenkinek joga van olyan időre, amikor a saját maga dolgaival foglalkozik. Lehet, hogy el kell majd hagynod bizonyos dolgokat, amelyek önmagukban ugyan nem rosszak, azért, hogy rendet tudj teremteni az elvégezni valók között, de ezért ne érezz büntudatot. Majdnem lehetetlen „nyugodt, szelíd lélekkel” rendelkezni, ha kimerült vagy, mert nem tudtál megállni reggeltől estig. Gyakran éppen akkor kell megállnunk, amikor a legerősebb a kényszer a munkára. Még tíz percnyi megpihenés is a karosszékben vagy az ágyon, hathatós segítség lehet, hogy ellazítsuk tagjainkat és kiszellőztessük fejünket a gondoktól. Nem hiszed? Próbáld csak meg, és meg fogsz lepődni az eredményen!

Tehát tervezd meg az elvégezni valókat, és aztán teljesítsd is a tervedet; de ne feledd, hogy a teherhordozásban Jézus a társad, és az Ő igája gyönyörűsége, és az Ő terhe könnyű! Legyen szokásoddá, hogy imádkozol a problémáidat illetően azonnal, ahogy azok jelentkeznek, de fegyelmezd magad, hogy mindig csak az aznapi gondokkal foglalkozz, és ne engedd, hogy a holnapi felhők a mai nap egét borítsák! Ahogy Pál írja: „És most, ahogy biztatok Krisztusban, hogy megváltson titeket, biztatok Benne a mindennapi gondokat illetően is, és éljetez Vele közösségben” (Kol 2,6 – Living Bible).

„Ez az a nap, amit az Úr rendelt, örvendezzünk és vigadjunk ezen!” (Zsolt 118,24)

A mai napnak egyedülálló lehetőségei vannak az adásra és a kapásra, akár jól mennek a dolgok ma, akár minden túl nehéznek is tűnik a beszédre. Minden egyes napot úgy kellene szemlélnünk – ha az Úr megengedte ezt, én boldog *leszek* –, ami pedig nem az érzések dolga, hanem az *akaraté*.

Az 1Thes 5,18 más módon fejezi ki ugyanezt: „Mindenben hálákat adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok.” És ez, minden más előtt a legjobb megelőzés azok ellen a lelki „betegségek” ellen, amelyekről korábban szóltam. Jegyezd meg, hogy ez *parancs*, nem pedig valami szabadon választható plusz.

Lekésted a buszt? Adj hálát, talán az Úr azt akarja, hogy találkozz valakivel, amíg a buszmegállóban vársz, vagy amíg gyalog mégy haza. Nem tudsz elmenni a mai istentiszteletre? Talán éppen ma este tudsz majd férjeddal Jézusról beszélni.

Túl idealistának hangzik mindez, hogy azt ne mondjam, valószerűtlenül és irreálisan? Nos, hiszed-e, hogy „azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van” (Róm 8,28)? Isten mindent a javukra munkál!? Ha igen, a mindenért való hálaadás teljesen reális dolog. Sőt mi több, felszabadít az alól, hogy rugódozz a körülmények ellen, és rágódj a gondokon. Vagyis hozzásegít, hogy „szelíd és csendes” életet élj otthon, „ami igen értékes az Isten szemében.” Igazi vágyakozással tekintesz arra, hogy elvegye életedből a feszültségeket és aggodásokat, hogy az Ő békéjének szépségét hordozd magadban? Nos, ez nem egy szép álm, hanem gyakorlati cél, amire Isten vár, hogy megvalósíthassa életedben.

Megengeded Neki?

LÁTÓSZÖG

Hívó szívvel és értelemmel • (-)

%Hírek a Bibliai Főiskoláról – beszélgetés Telegdi József dékán testvérrel

– *Miért dékán vagy, miért nem rektor? Ez nem az angol rendszer szolgai másolása?*

– Az egyetemek vezetőit illeti meg a rektor titulus, mi pedig főiskola vagyunk.

Magyarországon a teológiák vezetőit régtől fogva dékánnak nevezik, így esett erre a mi választásunk is. Az 1993-ban elfogadott felsőoktatási törvény a főigazgató titulust írja elő, de úgy érzem, ennek a címnek az alkalmazása – miként a főtitkáré is – Közösségünkben életidegen. Tehát nem kopíroztuk az angol szisztémát, sőt, utólag „fedeztük fel” a dékán angol megfelelőjét.

– *A főiskola lassan már négy éve működik. Sikerült megtalálni a véglegesnek tekinthető formákat?*

– Szakértői vélemény szerint 8–10 év kell ahhoz, hogy egy induló iskola a céljainak megfelelő intézménnyé váljék. Mi tehát most érkezünk az első félidő végéhez. Ez persze nem jelenti azt, hogy határozott tervek, célkitűzések és elképzelések nélkül fogtunk feladataink megvalósításához.

Társadalmunk erőteljes változásokon megy keresztül napjainkban. A felsőoktatási szféra is „forrásban” van, az oktatás rendszerét állandóan, folyamatosan fejleszteni kell. Az élet nem csak megköveteli a fejlődést, de újabb és újabb – olykor egészen váratlan – kihívásokat produkál.

Főiskolánkon az oktatás fő iránya, kontúrvonala megvan, de korántsem mondható véglegesnek.

– *Hogyan váltak be az ICI-tananyagok?*

– Megítélésem szerint az ICI-anyagok tartalom tekintetében jók. Olykor szükséges fordítói vagy kiadói megjegyzést beszúrunk a szövegbe az értelmezés pontosítása vagy a jobb megértés érdekében.

E tananyagok akkor váltják be a hozzájuk fűzött reményeket, ha a szerzők és szerkesztők módszertani logikáját átlátjuk, és a világosan megfogalmazott célkitűzéseknek megfelelően alkalmazzuk őket.

Amerikai testvéreink kínos precizitással írják le tankönyveikben a követelményeket, a tanulás általános módszereit. Ennek ellenére az elvárásokat többször is meg kell ismételnünk hallgatóinknak – nem is beszélve a feladatok teljesítése alól kibújni szándékozó diákokról.

Az ICI-tananyagok *fő erénye*, hogy Szentlélekkel betöltött, tapasztalt szerzők tollából származnak, s a szerzők *hívó szívvel és értelemmel* közelítenek a Szentíráshoz és a Szentírás értelmezéséhez. Szeretném, ha ez a lelkiség „ragadna rá” a hallgatóinkra is.

– *A „CS” sorozat meglehetősen alacsony színvonalú. Nem kellene ezeket főiskolai szintű könyvekre cserélni?*

– A főiskola megalapításakor a levelező jellegű oktatás terén mintegy tízéves tapasztalat állt mögöttünk, de a tananyagot illetően teljesen a nulla pontról kellett indulnunk. Fiataljainknak tiszta, bibliai, pünkösdi karakterű tanítást akarunk adni, nem pedig liberális teológiát, amely például megkérdőjelezi egyes bibliai könyvek történeti hitelességét. Nem hitetlen, hanem hívó, gyülekezeti szolgálatra alkalmas fiatalokat kívánunk képezni. Természetesen, nem titkolt vágyunk, hogy elméleti szakemberek is kifejlődjenek.

Az ICI-anyagokban megfogalmazott célok találkoznak a miénkkel. A „CS” sorozat nem főiskolai, hanem gyülekezeti használatra íródott. A főiskolán nem ragadunk le e sorozatnál.

Azokat az anyagokat, amelyeket az alapismeretek megszerzése és főként rendszerezése szempontjából fontosnak tartunk, továbbra is oktatjuk, a többit *kiváltjuk* magasabb szintűekkel, részint ICI-stúdiumokkal, részint a magyar teológiai szakirodalom megfelelő kötetivel. Ez nem megy egycsapásra, hanem *fokozatosan*, a jegyzetek előállítása függvényében.

Eddig alulról építkeztünk lehetőségeink szerint a rendelkezésünkre álló tananyagokból.

Ezután szeretnénk felülről lefelé haladva építkezni. Tisztábban látjuk és meghatározzuk a

végzősök elé kitűzendő célokat, és lebontjuk az elvégzendő feladatokat – éves, féléves szinten – kisebb egységekre.

Kérlek, engedj meg egy személyes megjegyzést, visszatérve a „CS” sorozathoz! Örülök annak, hogy a sorozat köteteiben megtalálhatók azok a tanítások, amelyeket ifjabb koromban bibliaórákon hallhattam „apáinktól”. Most a tartalmi azonosságra gondolok – ezeket a tanításokat a Közösség asztalára tehetjük írott formában. Örömöm fokozódna, ha a nyomdából kikerülő minden kötet megtalálható lenne valamennyi pünkösdi család könyvespolcán.

– *Mit lehet tenni az oktatás színvonalának emelésére? A diákoktól tudom, hogy néhány tanár az előadások megtartását rájuk hárítja át.*

– A tantermi tanulmányi követelményszint emeléséről már szóltam. Ezen túl feltétlenül szükség lenne legalább egy, de inkább két főállású oktató munkába állítására. Kellene egy titkár is, aki az adminisztrációt folyamatosan végezné. Természetesen a munkatársi gárda bővítésében anyagi lehetőségeink behatároltak.

Meggyőződésem, hogy az oktatás színvonalát befolyásolja a hallgatók hozzáállása is. Ezért a tanulni nem akaró „tanulókat” ki kell szűrünk. A szelekciónak az eddigiéktől korábban kell érvényt szerezni. A fegyelmetlen, megváltozásra nem hajlandó hallgatókat a Mt 18,15–17-ben leírtak alkalmazásával el kell tanácsolni még akkor is, ha az illetékes gyülekezet vezetőségével vagy lelkipásztorával is keményen meg kell küzdenünk.

Valóban bevonjuk a hallgatókat az előadások megtartásába. Ez nem válhat általánossá, és főként az első évfolyam ún. könnyebb anyagaira vonatkozik. Az előadást értékelésnek kell követnie, így a diákok aktívabbak, és tanári felügyelettel, segédlettel elsajátíthatják a témakifejtés módszerét. Persze, a diákelőadáshoz a tanárnak a szükséges pluszt hozzá kell adnia a hallgatók (évfolyam) tárgyi tudása, fejlődése érdekében.

– *Még mindig hiányzik a saját épület. Az árak a magasak, vagy nincs szerencsénk?*

– Nagyra értékelem, hogy az Országos Titkárság épületében helyet kaptunk. Már „saját” irodánk is van. Sajnos, helyszüke miatt a kis irodában hárman-négyen (néha többen) egymásban, a székekben, a dobozokban botladozunk. Ott lelkigondozni vagy vendéget fogadni alig lehet. Ez a körülmény méltatlan egy főiskolához, és az ügyhöz is, melyet szolgálunk.

Az ingatlanárak magasak, a pénzünk kevés. Arra az épületre, amit két-három évvel ezelőtt 12,5 millió forintért megvásárolhattunk volna, ma 20–25 millióval pályáznak a tehetősebbek. Ahol elérhető áron ingatlanhoz juthatnánk, ott érzelmi okokból („pünkösdistáknak”) nem adják. (Egy ügyvéd velősen így magyarázta az indokot: „Csak!”) Becsukják a kaput, félnek tőlünk, mintha leprások lennénk. Ez egyre jobban fáj nekem. Az épülettel kapcsolatos dossziéink mindinkább dagadnak, és fogható eredmény nincs. A negatív tapasztalatok ellenére boldog vagyok, hogy pünkösdi lehetek, és az a tudat visz előre, hogy a kaput Isten nyitja meg előttünk, és azt senki be nem zárja!

– *Minden iskola esetén lényegi kérdés, hogy el tudnak-e helyezkedni az ott végzett szakemberek. Különösen időszerű ez most, amikor rövidesen kirepülnek az első végzősök.*

– Nyolc végzősünk van. Tizenöten kezdték az első évfolyamot ’91 őszén. Ha a főiskolára felvetteknek a fele végez és a végzetek feléből aktív szolgálattevő válik, akkor nem hiába fáradoztunk, s azt hiszem, e tekintetben elértük a nemzetközi átlagot.

Jelenleg a lelkipásztor-, egyáltalán a lelkimunkás-igény igen nagy, a meghívások megalapozottak, értékesek. Ma még képtelenek vagyunk a számbeli igények kielégítésére. Végzőseink jó eséllyel indulhatnak, bár a gyülekezet igénye és a személyi elhivatottság nem mindig találkozik. Az utolsó évesek előtt még komoly próbatétel áll (diplomamunka, zárószigorlat bizottság előtt). A végzetek részére egy éves gyakorlati gyülekezeti szolgálatot javasolunk lelkipásztorok, gyülekezetvezetők mellett, mielőtt önálló szolgálatba állnának. Azoknak, akik kis gyülekezetből érkeztek főiskolánkra, az egy év kevés lehet.

– *A lányoknak milyen lehetőségeik vannak? Belőlük nem válhatnak pásztorok.*

– A lányokat, nőket magam sem ajánlom lelkipásztori szolgálatra. Bár mi tagadás, jó lelkipásztor feleség válhat belőlük. Vannak olyan szolgálatok, amelyeket a lelkipásztor csak a felesége segítségével képes betölteni. A lányok hasznos munkát végezhetnek a gyermekek és az ifjúság körében, valamint elesett nők között rehabilitációs, vagy különféle szociális és karitatív területeken; nemcsak a Közösségben, hanem alapítványoknál, családsegítő központokban és egyebütt.

Mindenkinek – nőnek és férfinak egyaránt – megvan a maga helye Isten tervében!

{k1995302}

Egy végzős házaspár • D. Nagy Ágnes

– *Lassan főiskolai tanulmányaitok végére értek. Csaknem annyi idős házasok vagytok, mint amióta a Bibliai Főiskola létezik. E két újdonsült intézmény: a házasságok és az iskola bizonyára változásokat okozott korábbi életetekhez viszonyítva.*

Ákos: – Valóban. Úgy gondolom, az elmúlt négy év kettőnk kapcsolatának jelentett a legtöbbet. Rengeteget formálódtunk. Ez volt ezeknek az időknek a legnehezebb, de a legszebb része. Az első évben nem csupán együtt tanultunk, hanem közös épületben is laktunk osztálytársainkkal. Nem titkolhattunk előlük sokmindent. Úgyhogy ők szemtanúi voltak kettőnk összecsiszolódásának. Életpéldánkból mind pozitív, mind pedig – úgymond – kevésbé épületes tapasztalatokat meríthettek.

– *Mi volt az az első számú dolog, amit az egymás közötti kapcsolatban tanultatok?*

Természetesen, ami nyilvánosságra hozható.

Éva: – A tolerancia... Ellentétes beállítottságú emberek vagyunk. Én, gyors temperamentumú lévén, azonnal reagálok. Ákos inkább higgadt, nehezebben mozdul cselekvésre.

– *Most Budapesten laktok, a Filadelfia gyülekezet kicsiny szolgálati lakásában. Melyik gyülekezethez tartoztok?*

Ákos: – Tagság tekintetében a békési gyülekezethez, a szolgálatban pedig inkább a budapesti Filadelfia gyülekezethez.

– *Úgy gondolom, minden hallgatónak egy évre lelkipásztor mellett ajánlatos elhelyezkedni. Mi lesz veletek a következő évben?*

Ákos: – Ezt a bizonyos gyakorlati időt Monos Mihály lelkipásztor mellett töltjük itt, a Filadelfia gyülekezetben.

Éva: – Ákos eddig is rendszeresen Igét hirdetett. Fő munkaterületünk továbbra is az ifjúság marad. Saját szerepemet elsősorban abban látom, hogy férjemet támogassam. Emellett a lelkigondozást is feladatomnak tekintem. (Elég elcsépelet lett ez a „lelkigondozás” fogalom. Mégis minden vágyam, hogy megközelítsem azt a szintet, amelyet Jézus nagyon is tökéletesen művelt: Ő ugyanis mindig a szükségeket „találta el”.)

– *Ezek szerint tehát külön elhívásotok is van? Van olyan területed, Éva, amelyhez Ákos nemigen ért, és viszont?*

Ákos: – Nem, ugyanis kettőnk elhívása összekapcsolódik. Nekem nehezemre esik hallgatni azt a véleményt, mely szerint valamelyik házastárs vezető jellegű szolgálatába a másik egyáltalán nem kapcsolódhat bele.

– *Egy korábbi alkalommal említetted, hogy pásztori elhívást kaptál.*

Ákos: – Igen, úgy indultam az iskola kezdetén, hogy hamarosan pásztor leszek. A négy év után már nem merem ezt ilyen határozottan kimondani. Egyelőre azokat a feladatokat igyekszem elvégezni, amelyeket rám bíznak.

– *Van távlati képed a jövőbeni szolgálatodról?*

Ákos: – Van, de arról csak nagyon közeli barátaimnak beszélek.

– *Hogyan gondoltok jövőtök anyagi oldaláról? Egy lelkész még csak-csak kap fizetést. A*

feleség viszont igen ritkán.

Éva: – Egészen biztos vagyok abban, hogy nem folytatom a főiskola előtti munkámat. Talán soha többé nem ülök be az irodába, hogy újra kattogtassam a gépet. Ha Isten azt kéri, hogy teljes időben dolgozzam a lelki munkában, s közben nem kapok érte fizetést, akkor úgy teszek. Az, hogy „teljes idejű” gyülekezeti munkások leszünk, nem függ attól, hogy fizetnek-e vagy sem.

– Ez nagyon szépen hangzik, de... egyelőre eltartottak vagytok, minden más tekintetben függetlenek. Később gyermekeket szeretnétek nevelni, vendégeket fogadtok, lakást tartotok fenn... s egyáltalán valahogyan meg kell élnetek...

Éva: – Nem ismeretlen ez nekünk. Út vezetett ahhoz is, hogy ide jutottunk. A Bibliaiskola előtt egy ideig munkanélküli voltam. Azután ajánlottak egy jól fizető állást. Elöttem azonban azidőtájt vált világossá, hogy Isten hova hívott el. Így visszautasítottam az előbbi lehetőséget. Ákosnak volt munkahelye. Neki fel kellett mondania, hogy itt tanulhasson.

Ákos: – Bennem óriási zűrzavar keletkezett. Melyik a fontosabb, a matéria vagy a lelki dolgok? Nem sokkal évkezdés előtt házasodtunk össze... szinte semmink sem volt. A körülöttem levők nagy része azon a véleményen volt, hogy jobb lenne előbb kissé megállapodnunk anyagilag, ha már annyira bibliaiskolába akarunk menni. Ez valóban eléggé józan gondolatnak tűnt... természetesen szinten, persze... Bennem viszont ott volt egy kevésbé erős szakos, ámde nagyon biztos hang, hogy *most* kell a Bibliaiskolára mennünk. S ha az egész ötlet Tőle származik, egészen nyugodtan bízhatunk Benne. Ez a káosz egészen a felvételi vizsga előtti napig tartott. Akkor úgy döntöttem, hogy lesz ami lesz, elmegyek a felvételire. Abban a pillanatban minden addigi bizonytalanság és félelem alól felszabadultam. Teljesen biztos voltam abban, hogy a gondviselő Isten, aki a mennyben van, törődik a földiekkal.

Éva: – Nem is csalódtunk. Bizonyosságok halmazával vagyunk tele...

Ákos: – Engem sokáig feszített az a tény, hogy a gyülekezetek nagy része mennyire alulértékeli anyagi szempontból lelki munkásait. Több tagú családnak gyakran minimálbérből kell megélnie. Ige- és természetellenesnek tartom ezt a tendenciát. Mintha a hitből élés kötelezően együtt járna a szolgálattal. Jóllehet annak a mi személyes döntésünkön kellene alapulnia. Sok vezető kénytelen mellékmunkát vállalni. Tehát mi egyáltalán nem helyeseljük a gyülekezetek efféle hozzáállását. Visszatérve a kérdésre: azt határoztuk csupán el, hogy nem tesszük magunkat függővé attól, hogy ki hogyan áll hozzá az anyagiakhoz. Elsősorban Istenben akarunk bízni, nem pedig emberekben. Tudjuk, hogy ennek egészen izgalmas gyakorlati vonzatai vannak. Dehát, az „igaz ember hitből fog élni”.

– Ebből a szempontból tehát kaptatok ízelítőt diákéveitekben. Más szempontból is ilyen felkészítő jellegű az iskola? Tanultatok pl. evangélizálni, tanítani, gyülekezetet vezetni?

Ákos: – Az elméleti oktatást, tehát az egész programot inkább a gyakorlati teológia szempontjából állították össze. A rendszeres teológia elméleti, elvont területeibe kevésbé mélyedtünk bele, mint ahogy ezt a nagyegyházak egyetemeken szokás. Még a dogmatika is könnyebben emészthető tantárgy, némi átdolgozással bibliaórákon is előadható. Az már más kérdés, hogy mennyi és milyen jellegű volt a tényleges – szolgálatban eltöltött – gyakorlat. Akinek volt rá lehetősége, jobban gyakorolta magát a különböző gyülekezeti munkákban. A közeljövő feladata az, hogy a hallgatók mindegyike több tevékenységben is jártasságot szerezzen.

– Vannak-e olyan szolgálati területek, amelyekre a főiskola specializálta magát?

Ákos: – Leginkább a lelkipásztorképzésre. Viszont égető szükségét érzem annak, hogy – az Ef 4,11 alapján – más szolgálattévők felkészítésében is segítséget nyújtson.

Éva: – Év közben különböző gyülekezetekbe küldtek ki bennünket. Legáción lényeges tapasztalatokkal lettünk gazdagabbak. Sokat jelentett az is, hogy jónéhány tanár az életét osztotta meg velünk.

– Természetesnek tartjátok, hogy egy négy éves nappali tagozatos bibliaiskola után – amely

ráadásul gyakorlati beállítottságú – még mindig csak „segédek” vagytok?

Éva: – Négy év tanulás nem tesz senkit sem szolgálattévővé. A tantárgyak tanulmányozása nem nyújtja az elmaradhatatlanul szükséges élettapasztalatokat.

Egyébként is, ennek az iskolának szerintem még vagy nyolc-tíz év kifutási időre van szüksége ahhoz, hogy ne csak pásztorokat indítson útnak, hanem más szolgálattévőket is.

– Visszatekintve: milyen „lelki tökélet” nyertetek az elmúlt évek alatt?

Ákos: – Sokat tanultam itt. A legtöbb segítséget talán abban kaptam, hogyan prédikáljak jól... legalábbis jobban. Megtanultam, hogy az Igét szólani nagyon is szent dolog. A hely, ahova felállok, az is szent. Nem tehetem meg azt, hogy felkészületlenül jelenjek meg. Minden alkalommal különösen szükségem van Isten Lelkére. Jó ideig úgy véltem – és ezt hangoztattam is –, hogy nem nyújtott nekem sokat ez az iskola. Ezért itt, a nyilvánosság előtt bocsánatot kell kérnem. Most látom, hogy nagyon is előrevitte az életemet. Nem volt ez mindig látványos. Szélesebbre tágult a látóköröm, korábban ismeretlen dolgokról is határozott vélemény alakult ki bennem, és még sokáig sorolhatnám.

– Miért ajánlanátok másoknak is a Bibliai Főiskolát?

Éva: – Először is, szisztematikusan kevesen ismerik a Bibliát. Nekem sokat jelentett, hogy miközben az Igét tanulmányoztuk, az nem csak az értelmemet szólította meg, hanem a szívemig ért, formálta a látásomat, s ezen keresztül épült a hitem. Másodszor, a bibliaiskolai hallgatóknak kiváló lehetőségük van arra, hogy jellemük formálódjék. Nekem főként a tanárainkhoz való hozzáállásomban mutatkozott ez meg. Amikor úgy találtam, hogy helytelen döntést hoznak, rosszállásomat minden alkalommal hangosan is kifejeztem. Gyakorlatilag tehát lázadoztam. Ennek a magatartásnak rendkívül romboló hatása volt. Ráadásul ebből az is kiderült, mennyire nem tisztelem vezetőimet. Úgy látom, az elmúlt néhány év alatt tanultam meg azt, hogy a feletteseimet szabad szívvel tiszteljem.

– Mit tanácsoltok azoknak, akik elhívást éreznek arra, hogy itt tanuljanak?

Ákos: – Nem tetszik az a gondolkodás, hogy ha valaki nem kap más munkát, vagy épp’ nem veszik fel egyéb intézménybe, biztonsági tartalék gyanánt itt van még ez a főiskola. A Bibliaiskola nem másodrendű hely. Saját tapasztalataink alapján mondhatjuk, hogy előbb-utóbb kiderül, ki milyen szándékkal jött ide. Ugyanakkor, akinek szólt Isten, semmiképpen ne halogassa az elhatározást! Nem szükséges beleesni a Jónás-szindrómába. A hal gyomra ugyanis nem valami kellemes hely. Ám ha valaki épp’ ott tartózkodik most, a legjobb kilátásai vannak arra nézve, hogy miután levegőhöz jut, valóban megteszi, amit tennie kell.

– Ha a mesebeli tündér most elétek állna, mondván, hogy három kívánságotok teljesül a Bibliaiskolával kapcsolatban, mi lenne az?

Ákos: – Az első: Legyen az iskolának egy – a célnak megfelelő – saját tulajdonú épülete! A második: Legyen Istentől függő anyagi helyzete, jóléte! Legyenek olyan keresztény emberek, akik javaikból támogatják az intézményt...

Éva: – ... és kívánunk a dékán mellé egy felkészült tanári gárdát, amelyik teljes időben itt tanít.

– Nos, ha mesebeli tündérral nem is találkozunk, van Mindenható Istenünk, aki teljesíti szerinte való kéréseinket!

{k1995303}

FÓRUM

A férfiak szerepe a vezetésben • (Egy főiskolai hallgató)

Isten a teremtésben az embernek azt a feladatot adta, hogy képviselje Őt, mutassa be jóságát, bölcsességét, hatalmát. Legyen szeretetének tükré.

A családban a férfi az, akivel Isten közvetlen kapcsolatot alakított ki, akin keresztül terveit kívánja megvalósítani a feleség és a gyermekek életében is. Nem nyert ezzel a férfi első osztályú minősítést, a nő pedig másodosztályba sorolást. Nem, Isten nem személyválogató. Bölcs a tennivalók elosztásában. A férfi teremtett előbb, s belőle a nő, mindketten speciális feladatok ellátására, harmóniában egymás kiegészítésére, két félből egy egésszé.

A megkísértéskor a Sátán tudta, miért támadja Isten helyett az Ő szavát, a férfi helyett pedig a nőt. Ravaszsága felülmúlja az ember elképzelését. Isten szava helyére a kétely, a hitetlenség, majd az engedetlenség lépett.

„És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett” (1Tim 2,14). Amikor a 12. versben azt írja Pál apostol, hogy „a tanítást nem engedem meg az asszonymak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben”, egyértelművé tesz valamit. A nő nem veheti át a kezdeményezést, s nem lehet a szóvivő. Isten a vezetést, kezdeményezést az Úrtól elvett látás alapján a férfi feladatkörébe helyezte. A döntések meghozatala, az iránymutatás kellő határozottsággal általában nem lehet büntetlenül a gyengébb nem része.

Ami miatt ma sok hívő család szenved, az ennek a képletnek a figyelmen kívül hagyása, a „szerepcseré”. Vajon a Sátán miért fordított és fordít oly nagy figyelmet a család intézményére? Mert tudja, ha itt, a legkisebb közösségben nem tud megvalósulni az Isten által adott rend és akarat, akkor a gyülekezetben, Krisztus testében sem fog. A gonosz az alapokat támadja, rombolja. Ezért folytatja Pál levelében a püspökök esetét említve példaként: „Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmségben tartja, minden tisztességgel. Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?” (3,4–5) A férfi elsőszámú kötelessége, joga (nem csak a püspököké) – az Úrral való kapcsolatának függvényében – családjának irányítása. Csak ezután lehetséges az egészséges szolgálatvállalás a gyülekezetben.

Nézzük meg, hogyan akarta a fáraó (a háttérből a Sátán) az egyre jobban sokasodó Izráelt megfékezni, megállítani, s miért adta parancsba a születendő fiúgyermekek kiirtását! Mert egy elnőiesedett közösség képes önmaga „megfojtására”. Így eltűnik a modell, az Isten által adott vezetés. Ahol pedig nincs vezetés, ott elvadul, elvész a nép (Péld 11,14).

A Sátán módszere ma sem változott. Közösségünk több mint 50 éves történetében jelen van az elnőiesedést létrehozó „férfihalandóság”. Sok helyen még ma sem ismerték fel a „nyitást” követően, hogy az első helyre nem a mindenáron való szaporodást, a nagy missziói parancs teljesítését kell tenni, hanem az *Úr szava iránti feltétlen engedelmséget*, a szabadulást és helyreállást az Isten által felvázolt módon.

Veszélyt jelző lámpaként villog az évenkénti számstatisztikában – kb. 30–40 éve is ennyien voltunk –, a nemek közti 2:1 arány a nők javára, azok javára, akik ígéretes vezetőkkel válva a szolgálatok dömpingjében „megpörkölődtek” vagy „megégtek”.

Itt az ideje, hogy kimondjuk a *nemet* a fáraónak! A „parancs” ellenére fiaikat szülni és megtartani, felnevelni őket férfiakká, vezetőkkel. Tanítani őket egy folyamatos, felülről jövő vezetés szerint úgy, hogy fiaik számára ők is modellek legyenek. A családnak megadni és biztosítani az Istentől vett rangot, hogy azt követően a bibliai modell a gyülekezetbe is beépíthető legyen.

Jakób és családja – egy maroknyi nép – József Istentől kapott segítsége nyomán kulcspozícióba jutott Egyiptomban. Egy férfi, aki helyére állt, vezetővé érett. Tudott segíteni nélkülöző családján (lelki síkon is!), s el tudta érni az éhség veszélyét nem is sejtő emberek tömegét. Boríthatta sötétség a földet és éjszaka a népeket, de ebben a családban feltámadt az Úr, és dicsősége megláttatott rajtuk (v. ö. Ézs 60,2).

Isten konkrét vezetése túlnőtt a családi közösség határain. – Nem sok idő múltán ez a számban jelentősen megnövekedett közösség ugyanott a „farok” szerepét tölti be. A legjellemzőbb rá, hogy nincs a helyén, nem jól funkcionál, nem ő vezet többé. Bár létszámban

hatalmas, nincs örökségének birtokában.

A férfiak a vezetés helyett meghunyászkodó szolgákká lettek. Isten akarata helyére a fáraóé lépett. Az ő országát építi Isten népe is, az anyag kiszolgáltatottságában verejtékezve. Rab és nem szabad. Nyög és sóhajt. A megoldáshoz vezető utat az Isten akaratának való teljes engedelmesség nyitja meg: nemet mondani a fáraó parancsának, fiaikat szülni, felnevelni őket mind; Isten vezetését szavakban és tettekben az életünkbe engedni; férfivá, erőssé, vezetővé válni. Helyreállni.

KÖRKÉP

Mentsétek meg lelkeinket! SOS! • *Durkó Sándor László*

{k1995304}

Logos Alapítvány

%, „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak!” (Jak 4,17)

Segélykérő jelzés érkezett a Logosz Alapítványtól!

Az információrobbanás századában annak van esélye, hogy beférkőzik bizalmunkba, aki folyamatosan információval bombáz minket. Bizony bombázni kell, mert a napi több ezer információból csak azokat engedjük tovább, amelyekre valami miatt szükségünk lehet, vagy megrázó, tragikus eseményekhez kapcsolódnak.

Ennek a cikknek a célja is „bombázás”, azaz informálás.

Az SOS (save our souls) segélyhívásként a hajózásban terjedt el. A segítségre szoruló hajó segélykérő morse jeleit (ti-ti-ti, tá-tá-tá, ti-ti-ti) a környező hajók komolyan vették, és azonnal bajbajutott társuk segítségére indultak.

Az utóbbi időben mind többször hallhatunk segélykérő jelzéseket környezetünkől, melyekkel szemben lassan már immunissá válunk, és elintézzük azzal, hogy: megérdemli, magának csinálta!

Ilyen segélykérő jelzés érkezett a Logos Alapítványtól is. Volt, aki erre a már említett módon reagált, de nem kevesen voltak, akik a vészjeleket komolyan vették, és lehetőségeikhez mérten segítséget ajánlottak fel. Jézus idejében azt kérdezték, hogy Názáretből származhat-e valami jó? Ma ezt a kérdést némelyek úgy teszik fel, hogy a Logos Alapítványtól még milyen meglepetésre számíthatunk?

Az Alapítvány segélykérő felhívása őszintének tűnt, ezért úgy döntöttem, hogy a végére járok, és a megszerzett információt riport formájában megosztom az Olvasóval. Igazából nem az Alapítvány érdekelt, hanem az általa létrehozott óvoda, iskola, ezért az alábbiakban főleg róluk lesz szó.

Előzmények

A rendszerváltást követően lehetőség nyílt arra, hogy különböző szervezetek óvodákat, iskolákat alapítsanak. A teljesen új lehetőséget kihasználva a Logos Alapítvány 1991-ben óvodai csoportot indított, majd pedig 1992-ben két általános iskolát, az egyiket Budapesten, a másikat Szigetszentmiklóson. Jelenleg az óvodába és a két iskolába 125 gyermek jár.

Budapesten az elmúlt év nyarán tartós bérletre egy romos iskolaépületet kaptak a XVIII. kerületi önkormányzattól, amelyet fel kellett újítani. Ez az oka a jelenlegi pénzügyi ellehetetlenülésnek, mert a felújításra felvett több millió forint bankkölcsönt törleszteni kellene, és közben működtetni az intézményt. Ennyit tudtam háttérinformációként, amikor autóba ültem.

Óvodai – iskolai körséta

Cím: 1188 Budapest, Podhorszki u. 51–55.

Már a házszám is átlagon felüli létesítményt sejtet. Megérkezvén a Logos Óvoda és Általános Iskola elé, egy frissen köporozott, de ódon iskolaszagú, viszonylag hosszú utcafrontú épület képe tárult elém. Emlékezetemből gyermekkorom iskolájának sziluettje ugrott be. Mintha hasonlítana rá. Kicsit nosztalgizva mentem be. Bede tanítónénim helyett Pongráczné Kanda Judit igazgatónő fogadott – nagyon kedvesen. Szusszanásnyi időt sem hagyva azonnal körbevezetett „birodalmában”. Először az óvodába lestem be. Kipirult arcú vidám gyerekek ricsajoztak, megláttak, jó nagy csókolomot köszöntek, majd futkostak tovább. Az iskolában feltűnt, hogy az osztályokban 8–14 között mozog a tanulók létszáma. Furcsa kontraszt az állami iskolák 40 fős osztályaihoz képest. Az 1–4. osztályokba 42 tanuló jár, 28 fiú és 16 lány. Mire a fiúk és lányok arányát kiszámoltam, a 3. osztályos tanulók százezres nagyságrendű számokat adtak össze, vontak ki fejben, és a végeredmény szinte mindegyik gyereknél stimmelt. Az igazgatónő elmondta, hogy japán szorobánnal tanulnak a gyerekek számolni. Matematikai fejlettségi szintjük az 5. osztályos korban elvártnak felel meg. Befellegzik a csaló pénztárosoknak, mert a fejszámolós gyerekek le fogják fülelni őket. Bezzeg a mi időnkben! Tyű, de nagy legények voltunk, amikor ilyen idős korunkban százig, netán ezerig el tudtunk számolni!

A tantermetek járva valami mégis csak gyermekkorom iskoláját juttatta eszembe. A berendezések! Igen, a padok, szekrények valószínűleg harminc évvel ezelőtt sem voltak újak. Valahol már kiselejteztek őket, és a tanárok csiszolták, festették át, tették használhatóvá szombatjaikat, vasárnapjaikat feláldozva.

Fizetésnap kesergő

Erről már a tanári szobában beszélgetek az igazgatónővel, aki 1992. szeptember óta igazgatja az iskolát. Olyan szeretettel, átéléssel beszél elhívásáról, szolgálatáról, a gyerekekről, hogy szinte irigylem azokat a pedagógusokat, gyerekeket, akikkel együtt ilyen lelkülettel dolgozik. Szavaiból viszont kicseng egyfajta szomorúság. Bár nem akar róla beszélni, de azért, hogy reálisan lássuk helyzetüket, elmondja, hogy épp ezen a napon volt a fizetés, és megint alig volt valami a borítékban. Hónapok óta rettegnek a fizetésnaptól, mert nem tudják egyáltalán ennyit is kapnak-e?

A három intézményben 20–25 hívő pedagógus tanít, akik közül többen már elmentek, mert – bár az igaz ember hitből él – a kérdés az, hogy meddig? Most is csak azért volt fizetés, mert az ország különböző részéből befolyt adományok, amely eddig több, mint 500.000 Ft, ezt lehetővé tették.

Beszélgetés közben bejött a tanárba Flaisz Krisztina, az 1. osztályosok osztályfőnöke, és Veres Kata, a 2.-os osztályfőnök. Fiatal, lelkes pedagógusok. Mivel ők még egyedülállók, az anyagi nehézségeket is könnyebben vészelik át. Megtérésükről, elhívásukról beszélnek. Tudják, hogy itt a helyük, és hiszik, hogy az Úr, aki ezt a lehetőséget adta, a megoldást is megadja.

Lelkületük rám is átragad, és hinni akarom, hogy a kívülállók gáncoskodása, az illetékesek esetleges rossz döntései ellenére ez az ügy tovább fog menni, és eléri célját.

A cél

Mi is a cél? A válaszhoz egy kicsit messzebből kell elindulni. A mai gyerekek – legyenek ateista vagy keresztény szülei – az óvodában, iskolában csak az ateizmusról hallanak, a világi pedagógusok ateistává nevelik őket. Sőt, nem csak beszélnek róla, hanem életükkel is az ateizmust sugározzák. Megdöböntő, de egy gyermeket felnőtté válásáig 60 ezer órában bombáznak ateizmussal. Ennek következtében még a hívő szülők gyermekének a fejében is káosz lesz. A keresztény szülők gyermekei felnöve tékozlóvá, deviánssá válnak. és tékozló

életük következményeit egy életen keresztül hordozzák, még akkor is, ha nagy kerülővel visszatérnek az atyai házhoz. Aki esetleg nem lesz teljesen ateistává, de hívő kereszténnyé sem, az New Age-s lesz.

Az egyik cél, hogy az iskolai nevelésben Kornélius hármassal alaptételét szeretnék megvalósítani:

1. A gyerekek minden fontos tudományt ismerjenek meg. Önmagukat is.
2. Ismerjék meg, és uralják a világot. Fontos viszont, hogy tanuljanak meg uralkodni önmaguk és az ismeret felett is, nehogy ismeretük rabszolgájává váljanak.
3. Tanulják meg az elsajátított ismeretek Isten dicsőségére, dicsőítésére való hasznosítását.

Konkrétan mit tanulnak az alaptantárgyakon kívül a gyerekek?

Minden reggel közel fél órással áhítattal kezdenek. Nincs hittan, hanem a keresztény világnézet alapjait ismerhetik meg. Többek között azt, hogy mit tanít a Biblia:

- Istenről,
- az emberről,
- az ember és Isten közötti kapcsolatáról,
- az embernek a természethez való viszonyáról.

A gyerekek 40%-a keresztény családból, 60%-a ateista háttérből jött. Mégis – az ateista szülők is – keresztény szellemben akarják neveltetni gyermekeiket. A szülő felelőssége, kit bíz meg gyermeke nevelésével. Ezeknek a gyerekeknek a szülei ezt az iskolát bízták meg.

Minden nap van angol óra.

Szorobánon tanulják a számolást. Sakkozni, úszni, énekelni furulyázni is tanulnak. 12 pedagógus foglalkozik egy osztállyal, a gyerekeknek 7 féle különórájuk van. Ennek ellenére nincs a gyerekeknek házi feladatuk. Délután tanítóikkal együtt az iskolában oldják meg az úgynevezett önálló munkákat.

A másik cél, az óvodás kortól az érettségiig végigvinni a gyerekeket. 6+6+1 osztályt terveznek. Az első 6 osztály az úgynevezett anyuka pótló, a második 6 a gimnáziumi lexikális, intellektuális kihívás. A +1 a nyelvvizsgához kellhet.

Szeretnék hívő családapákat, anyákat, üzletembereket, pedagógusokat, lelkészeket, minisztereket nevelni.

– *Milyen áldozatot vállalnak a szülők gyermekeik taníttatásáért?* – teszem fel a kérdést az igazgatónőnek.

– Az elmúlt tanévben a gyermekenként befizetendő alapítványi támogatás 42.000 Ft/év volt. Ehhez jön még a havi 3200 Ft-os ebédpénz. Gyermekenként közel 8000 Ft-ot kell havonta fizetni.

– *Aki nem tud fizetni?*

– Több olyan szegény és nagy család van, akik helyett a költségeket az Alapítvány átvállalja. Aki tehát segítséget ajánl az iskolának, az a szegény és nagy családokat is támogatja.

Kopogtattak a tanári ajtaján. Jordanidisz Ágnes vezető óvónő kérte, hogy hozzájuk is menjek be, mert hazamentek a gyerekek, így most van idő egy kis beszélgetésre.

Nekem igazi meglepetés volt, hogy az iskolás gyerekek nagyon szeretnek iskolába járni – az, hogy az óvodások is, már természetesnek tűnt. Pedig emlékszem, gyermekeim hányszor sírtak, amikor az oviban hagytuk őket. Ja, hogy ők nem a Logosz óvodába jártak? Ez igaz!

Az óvónénik szerint a nap fénypontja a reggeli áhítat. Mennyivel másabb lelkülettel indulnánk mi, felnőttek is munkába, ha a napot ilyen gyermeki hitű áhítattal kezdenénk?

Bodor Erika és Tóth Rudolfné óvónők szintén olyan lelkesedéssel beszélnek megtérésükről, mint amit a tanárban tapasztaltam. Isten erre a csodálatos szolgálatra hívta el őket, és a tagadhatatlan anyagi nehézségek ellenére is hűségesek akarnak maradni. A nyiladozó értelmű félszáz óvodás között van szolgálati terület, de áldás is. Már későre jár, és még mindig bizonyosságaikat sorolják. Kérdezem, meddig tart a munkaidő? Ameddig az utolsó gyereket el nem viszik, de sokszor még utána is együtt beszélgetnek, imádkoznak.

A tanáriba azért mentem vissza, hogy elköszönjek attól, akit netán még ott találok, és legnagyobb meglepetésemre egy áhítat kellős közepébe csöppentem, melyen szinte minden tanító, tanár részt vett. Megtudtam, hogy rendszeresen, heti egy délután tartanak áhítatot, de ha bárki kéri, mindig készek együtt imádkozni vele. Imáinkban most is egymásért és a gyerekekért könyörögtek. Fizetés napja lévén, bocsánatot kértek az Úrtól, hogy zúgolódtak az anyagiak miatt, mert ők ezt a munkát elsősorban (és másodsorban sem) nem a pénzért, hanem Isten iránti szolgálatból végzik. Kérték Istent, hogy rendezze anyagi gondjaikat, és áldja meg azokat, akik támogatják őket.

Az áhítaton Bérces Csaba is részt vett, akiről kiderült, hogy – polgári cégvezetői tapasztalatait hasznosítandó – társadalmi munkában átvette az intézmény ügyvezetését, a folyó ügyek koordinálását. A beszélgetések kapcsán inkább válságmenedzselésként határoznám meg funkcióját.

Az áhítat után tájékoztattam, hogy mi a helyzet most, és milyen segítségre, lépésekre van szükség.

Jelenlegi helyzet

- Nagyfokú a tájékoztatatlanság, ebből kifolyólag nem kevés a rosszindulat.
- Több területen szervezetlenség uralkodik.
- Több milliós az adósság.
- Az oktatói, nevelői gárda kiváló.
- A budapesti 1000 m²-es létesítményért méltányos, havi 72.000 Ft-os bérleti díjat kell fizetni.
- Vannak szép tervek, és még egy kicsit tart a lelkesedésből is.

Mire van szükség?

- Öszinte tájékoztatásra.
- A szervezettség javítására.
- Anyagi támogatókra.
- Hívó keresztény óvónőkre, pedagógusokra.
- Az ügyet felvállalni tudó imaharcosokra.

Munkalehetőség óvónőknek, pedagógusoknak

- *Hívó óvónők, pedagógusok kerestetnek?* – kérdezem.
- Igen, hitünk szerint – e sorok olvasóinak a segítségével is – anyagi természetű gondjaink rendeződnek, és Isten új kapukat nyit, lehetőségeket ad. Akinek elhívása és megfelelő végzettsége van, kérjük, keressen meg bennünket.
- *Aki gyorsan ad, kétszer ad!* – *ugye most különös aktualitással bír?*
- Eddig közel 200 – különböző keresztény egyházhoz, felekezethez tartozó – testvér, gyülekezeti csoport, kör küldött támogatást. Bárki, bármilyen összegben segítséget nyújthat az alábbi bankszámlaszámra küldve azt:

Magyar Hitelbank Rt. 1052 Bp. Gerlóczy u. 11. Számlaszám: 323-15444

Kiszámoltuk, ha lenne 750 olyan áldozatkész támogatónk, aki egy éven keresztül havi 600 forinttal – vagy egy összegben 7200 forinttal – támogatna minket, anyagi gondjaink megoldódnának. Az alapítványi befizetés adóalap csökkentő, melyről kérésre igazolást küldünk.

– *Mit jelent az, hogy ez az óvoda és iskola felekezeten kívüli?*

- A gyakorlati munkatársak, óvónők, pedagógusok mindegy, melyik felekezethez tartoznak, csak élő hitű keresztények legyenek. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy a működtető egy olyan Alapítvány, melynek tagjai a Pünkösdi Közösség egyik gyülekezetéhez tartoznak. Azt szeretnénk, ha az evangéliumi gyülekezetek felismernék, hogy ez az

oktatóbázis értük van. Az ő gyermekeikért, jövő tagjaikért, a keresztény misszióért. Tudjuk hogy van, aki vet, és van, aki arat. Nem mindig az az arató, aki vetett is. Ez nem foghatja vissza a vető markát. Olyan magokat vet el ez az óvoda, iskola, melynek gyümölcsei biztosan meglesznek.

A kávé és a cukor

Az SOS, azaz Mentsétek Meg Lelkeinket! – segélykérő felhívás nem hagyott nyugodni. Láttam a hitre, szeretetre vágyó gyermekszemeket, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy szüleik nem kis anyagi áldozata ellenére vészfelhők tornyosulnak iskolájuk felett, és ha kitörne a vihar, bizony nem lenne hová menekülniük.

Láttam az elhívott, elkötelezett tanárokat, óvónőket, akik nem csak kiváló szakemberek, hanem Krisztus méltó földi tanítványai, akik többek között hosszútűrésből is jelesre vizsgáztak, pedig megélhetési gondokkal küzdenek.

Ha veszélyhelyzet van, akkor nem számít, hogy a segítségre siető hajók milyen zászló alatt hajóznak, egyetértettünk-e a veszélybe került hajó vízre bocsátásával vagy sem, netán tetszik-e a kapitány, vagy örülnénk, ha ő veszne, de hajója megmaradna?

Egy hajó, melyben emberi lelkek veszhetnek – veszélyben van. Talán épp a mi csekélynek tűnő segítségünk lesz a mentőöv valaki számára. Jogosnak tűnhet a reakciónk, hogy: Mi közünk nekünk egy tőlünk távoli budapesti iskolához, mikor megvan nekünk a magunk baja? Örülünk, ha saját gyerekünket taníttatni tudjuk!

Ez igaz lehet, de ne feledjük, hogy „Az Úré a föld és annak teljessége” – vagyonunk és mindenünk. Ha adunk, az Úrétől adunk.

Sokan feltették már a kérdést, hogy mi a különbség a hívó és a hitetlen között, hisz látszólag hasonlóan élnek.

Valaki erre azt válaszolta, hogy látszólag két kávézó is hasonló képet mutat, mindkettő kiskanállal kevergeti a kávé. Csakhogy az egyik kávéban van cukor, a másikban viszont nincs.

Isten azt akarja, hogy édes, hasznos, mások számára értékes legyen az életünk. Most egy lehetőséget mutatott, hogy akaratát cselekedjük.

Jó az Élő Víz megítélése • Kovács Zoltán

A fiatalok után a gyülekezeti vezetőket is megkérdeztük a Közgyűlésen, mi a véleményük az Élő Vízzel. A kitöltött kérdőívet a résztvevők mintegy felétől, 93 testvértől kaptuk vissza. Ennek alapján fel tudtuk mérni a vezető testvérek álláspontját.

A kérdőívekre 88 férfi- és öt nőtestvértől kaptunk választ. A küldöttek életkoráról tájékoztat az 1. táblázat. A legtöbben a 31–45 évesek voltak (41%).

{k1995305}

Az életkor és az iskolai végzettség összefüggéseit tanulmányozhatjuk a 2. táblázatban. A fiatalok magasabb iskolai végzettsége teljesen megfelel az utóbbi fél évszázad társadalmi mozgásainak. Összességében a vezetők 17%-ának van felsőfokú végzettsége, az egész Közösségre vetítve azonban jóval alacsonyabb a diplomások aránya.

{k1995306}

A gyülekezeti szolgálatok megoszlásáról ad képet a 3. táblázat. Kevés ifjúsági vezető volt a küldöttek között, mivel legtöbb gyülekezetünkben ők hátul helyezkednek el a szolgálattevők rangsorában.

{k1995307}

Az év elején az Élő Víz újbóli előfizetését gyülekezeteink többségében többször is hirdették a szószékről (a válaszadók 75%-a), illetve nem a szószékről (12%). Néhány helyen csak egyszer hirdették az Élő Víz előfizetését (8%), sőt voltak gyülekezetek, ahol ezt egyáltalán

nem is tették (a válaszadók 5%-a). Utóbbi helyeken nem csoda, hogy csak alig van néhány előfizetőnk. A cél az volna, hogy lapunk megrendelésének lehetőségét mindenütt a szívszékéről hirdessék, több alkalommal is.

A 4. táblázat témája az Élő Vízrel való kapcsolat. Vezető testvérekről lévén szó, rendszeres olvasóink aránya (77%), itt jóval magasabb a fiatalok körében végzett felmérés eredményénél (lásd a '95/2. szám oldalán). Az Élő Víz nem ismeri (!) vezetőink 3%-a, nem rendel 2%-a. E két kategória együttesen 5%-ot tesz ki, ami megegyezik a lap előfizetésének hirdetésére vonatkozó kérdésre adott „egyáltalán nem” válaszok mennyiségével.

{k1995308}

Az 5. táblázatban a lap megítélését láthatjuk az Élő Vízrel való kapcsolat függvényében. A lap tetszési indexe egyenletesen emelkedik az Élő Víz nem rendelőkől rendszeres olvasóink felé haladva. A lap megítélése a vártnál is jobb: az Élő Víz a küldöttek 96%-ának tetszik vagy nagyon tetszik, s mindössze 4%-uk ikszelte be a nem tetszik rubrikát. Egyáltalán nem tetszik választ egyet sem kaptunk.

{k1995309}

Kíváncsiak voltunk arra is, hogy különböző rendszerességű olvasóink mit olvasnak szívesen az Élő Vízben (lásd a 6. táblázat adatait). Az igei tanítások rendszeres olvasóinkat érdeklik a legjobban (28%), és csak ők olvassák a novellákat (8%). A hírek, események viszonylag népszerűbbek a lapot csak futólag átolvasók körében (6%).

{k1995310}

{k1995311}

Az Élő Víz remek megítélése nem ok arra, hogy a babérjainkon ülünk, és ne akarjuk fejleszteni a lapot. A javítandó területek felkutatása céljával kérdeztük meg, hogy a küldötteket milyen további témák érdekelnék a lapban (7. táblázat). A legtöbb válaszadót a missziómunka és az evangélizáció területe érdekli (76%). Ezt követi Közösségünk története (53%) és a pünkösdi tanítások összehasonlítása más felekezetekével (47%). A legkevésbé érdekes a társadalmi mozgások (14%) és a politika (5%) témája. Ez bizonyára nem az érdeklődés hiányára utal, hanem arra, hogy testvéreink nem erről kívánnak olvasni az Élő Vízben, miként a szerkesztőség is Isten országa építése eszközének tekinti a lapot.

Lelkigondozói szeminárium • K. Z.

Inotán, a Bétel gyülekezet rendezésében került sor április 28–30-án a lelkigondozói szemináriumra, melynek fő szervezője Nagy Miklós helyi lelkipásztor testvér volt. A tavaly márciusi jönköpingi „Evangélisták hetén” 29 fős magyar delegáció vett részt svéd testvéreink meghívására, s ekkor újult meg a kapcsolat az inotai Bétel gyülekezet és a testvérgyülekezete, a Huskvarnai Gyülekezet között is, melynek eredményeképpen jött létre a mostani szeminárium. Az előadónak meghívott Folke Steen huskvarnai lelkipásztorhoz még az előkészítés időszakában csatlakozott Anders Sjöström jönköpingi pásztor. Az előadói gárda a helyszínen lett teljessé Kecser István testvér megérkezésével. A hallgatók köre pedig a bakonyvidéki gyülekezetek előjáróiból és a helyi gyülekezet érdeklődő tagjaiból került ki. Maga a szeminárium jól szervezeten folyt, az előadások ill. az előadók pergő ritmusban váltogatták egymást. Mindhárom előadó testvér a szívéhez közelálló témáról beszélhetett: Anders Sjöström a gyülekezeti vezetőségről és annak feladatairól, Folke Steen a lelkigondozásról, Kecser István pedig a bibliai földrajzról (pontosabban Kánaán földrajzáról). Tehát nem kizárólag a lelkigondozásról esett szó, s a témák változatossága nem csak az odafigyelést könnyítette meg, hanem áldásos is volt. A szívélyes vendéglátásért és a finom süteményekért pedig az inotai nőtestvéreket illeti köszönet.

„Szükség van-e lelkigondozásra?” – tette fel a kérdést Steen testvér. „Ha valakivel nem tudok együttműködni, akkor szükségem van rá. A másik jel, ha nem érzem jól magam, ha más

sikeres... Nagyon sok gyermekkori élmény irányítja az életünket. Már kora gyermekkorkorunkban vagy meg vagyunk áldva, vagy meg vagyunk bántva. Ne ássunk a múltba, csak kérdezzük meg a Szentlélektől, hol vagyunk megkötözve, ki bántott meg.” Testvérünk előadásából tudtam meg azt is, hogy az igazi lelkigondozást nem a lelkigondozók végzik, hanem Isten. A lelkigondozóknak Isten hangjára kell várniuk, hogy tudják mit kell mondaniuk az adott helyzetben. A sok hasznos tudnivaló közül hadd véssem tehát ezt az egyet olvasóm szívébe: Mindig várjunk Isten hangjára – ne csak a lelkigondozásban, hanem a fontos döntéseknél is –, s ha meghallottuk, akkor pedig feltétlenül engedelmeskedjünk neki!

Történt pedig... • K. Z.

... hogy március 23–25-én Pécsen tartotta ülését az Országos Presbitérium. Ezzel párhuzamosan szeminárium volt az OP tagok munkatársai és más gyülekezeti vezetők, valamint a meghívottak feleségei részére. A vendégelőadók Lennart Steen (Svédország), a testvérnőknél pedig Gertrud Rothackel (Németország) voltak. Az egymással párhuzamosan zajló három különálló esemény szálai a közös istentiszteleteken és a 24-i esti evangélizáción futottak össze. A szemináriumot közösen rendezte a Derűs utcai Pünkösdi Gyülekezet és a pécsi Sion Gyülekezet.

Lennart Steen testvér előadásainak alap gondolata: Generációk az Úr szolgálatában. Többek között Káleb példájával (Józs 14–15) buzdította az egybegyűlteket. A szóbanforgó történet idején Izrael már elfoglalta az ígért földjének egy részét. A nép lelkileg megosztott volt, az emberek számára fontosabb volt a saját megítélésük Isten ígéreteiről, így egyes törzsek – az ígérettel szemben – a legjobbnak tűnő földeket kérték maguknak örökségül. Ekkor előállt egy nyolcvanöt éves öregember, Káleb, és azt a földet kérte – Hebron vidékét – amit az Úr ígért neki negyvenöt évvel korábban. A fiatalok lenézhatték Kálebet a kora miatt, ám mégis ő kérte a legnehezebben meghódítható területet magának, mert másokkal ellentétben ő nem a szeméi látása szerint ítélte, hanem Isten ígéreteiben bízott. Káleb hegyein hatalmas termetű anákok éltek nagy, megerősített városokban. Ő azonban nem félt tőlük, mert sok mindent átélt az Úrral járva eddigi élete során, és a hite elegendő volt a nehéz feladat elvégzéséhez. Az idős testvérek feladata ma is ez: a legnehezebb területek lelki meghódítása Krisztus számára. Káleb azonban nem egyedül foglalta el a földet. Segítségre volt szüksége az utána következő nemzedékből. Debir elfoglalásában Otniél, Káleb unokaöccse jelentette ezt a segítséget. Ma is szükség van az idős és a fiatal testvérek együttműködésére az Úr szolgálatában. Nélkülözhetetlen az Otniél neje, Aksza által kért víz is. Utóbbi a Szentlélek jelképe. Isten Lelke nélkül nem élhetünk. Ő a vízesésként alázóduló felső forrás. Az alsó forrás pedig az, amikor otthon letérdelve megnyitjuk a Bibliát. Élünk mindkettővel!

Csak Te vagy Isten egyedül! • DSL

A 86. zsoltárban Dávid király az imájában elismeri: „Nincsen Uram, hozzád hasonló..., nagy vagy te, és csodadolgokat művelsz, csak te vagy Isten egyedül!” (8. és 10. vers)

3000 éves megvallás ez, mely ma is legalább annyira aktuális, mint akkor volt.

Közvélemény-kutatást végeztek hazánkban, a kérdés az volt, hogy ki miben hisz. A megkérdezettek fele hisz a kínai tűszűrő gyógyításban, az akupunktúrában; 42%-a abban, hogy az ember sorsa előre meg van írva; 23%-a a horoszkópban; 22%-a az UFO-kban. A vizsgálatot végzők meglepetésére a fiatalok hiszékenyebbek ezen dolgok iránt.

Megdöbbenő adatok is napvilágra kerültek, így pl. az, hogy a Magyar

Boszorkányszövetségnek tízezer tagja van, de a szervezett UFO hívók száma is több ezerre tehető.

Szakembereket kérdeztek meg, hogy mi az oka ennek a nagy érdeklődésnek. Szerintük az

emberek eddig azt gondolták, hogy problémáikra a tudomány hozza a megoldást. Aztán rájöttek, hogy a tudomány nem üdvözít, de még boldogságot sem ad, épp ellenkezőleg, a nagy pusztítás lehetőségét hozta.

A tudomány megüresedett mítosza helyett az ember mégsem Istent keresi, hanem különböző okkult dolgokkal próbálkozik, miközben észre sem veszi, hogy ezek a szellemiségek hatalmukba kerítik, megkötözik. A recept pedig rendkívül egyszerű. Nem az Istentől való menekülésre, különféle veszélyes pótcselekvésekre kell az energiát fecsérelni, hanem az istenkeresésre, Isten akaratának megismerésére. „Mert aki keres, az talál, a zörgetőnek megnyitattik” (Mt 7,8).

Minden emberben – mióta világ a világ – benne van a Teremtővel való mind szorosabb kapcsolat utáni vágy. Ezt idei-óráig el lehet nyomni, hamis dolgokkal pótolni, de lelkünk békét csak Istenétől, Teremtőjétől kaphat.

Keressük az Urat, amíg megtalálható..., mert Ő megjutalmazza azokat, akik Őt keresik (Zsid 11,6).

„Örüljete az örülőkkel” • Koós Béláné, Paks

Gyülekezetünket igen nagy öröm érte, mert Urunk hozzásegített bennünket egy új imaházhoz. Már jó ideje láttuk, hogy a közel negyven éve meglévő imaházunk kicsinek bizonyul.

Kerestük a lehetőségeket, hogy bővítsük, vagy építsünk esetleg egy nagyobbat.

Eljutottunk addig a döntésig, hogy vásároltunk egy telket. Mielőtt azonban hozzáfogtunk volna az igen költséges építkezéshez, tudomásunkra jutott, hogy a városban levő Ipartestületi Székház eladó. Egy gyülekezeti alkalom után elmentünk a helyszínre, és megnéztük az épületet. Kívülről is látszott, hogy szép nagy és modern, igen megnyerte a tetszésünket. Egyakarattal fordultunk az Úrhoz, ha Ő is nekünk szánja ezt a helyet, legyen segítségül a megvásárlásban. A tárgyalások jól haladtak, bár néha úgy látszott, sikerül az ellenségnek zavart keltenie. Mivel pénzünk nagy része a meglévő ingatlanokban volt, azokat előbb el kellett adni. Háromszori részletfizetésben egyeztünk meg, mivel három ingatlant kellett értékesítenünk.

Csodálatosan munkálkodott az Úr, mert nem előbb, nem később, de fizetési határidőre mindig együtt volt a kívánt összeg.

Bizonyosság volt ez számunkra, hogy akik az Úrban bíznak, nem szégyenülnek meg.

Az épületet mintha csak nekünk tervezték volna. Szinte semmit nem kellett rajta átalakítani.

Három szintjén minden megtalálható, amire szükségünk lehet. A pince szintjén helyezkedik el a kazánház, és egy szép nagy helyiség, amit pinceklubnak szeretnénk berendezni. A földszinten vannak az irodák, mellékhelyiségek, konyha és a bibliakörös terem, amit alkalmanként ebédlőnek is használunk. Az emeleten van a gyülekezeti terem, és egy kisebb szoba, amit a kisgyermekes mamáknak rendeztünk be. A nagyteremben még található üres hely az istentiszteleteken, de hisszük, hogy az Úr azokat is hamarosan megtölti az Őt keresőkkel. Hiszen egyedül Ő az, aki meg tudja változtatni az itt élő embereket, szívüket meglágyítva az evangélium befogadására.

Mi pedig szeretnénk e csodás munkában hasznos eszközök lenni az Ő kezében.

{k1995312}

BIZONYSÁGUL

Félelemtől mentesen • Matity Katalin, Dusnok

„Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és megszorítottatik, akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van.” (Mt 25,29)

Matity Katalin vagyok, 24 éves. Komoly katolikus családban nőttem fel, hittem, hogy Isten létezik, de valahol messze, fönnt a magasban. 17–18 éves voltam, amikor a húgom elkezdett járni egy élő hitű katolikus közösségbe. Akkoriban olyan otthon ülős voltam, rengeteget néztem a tévét, és a munkahelyemen kívül soha sehova se mentem.

Felfigyeltem húgom életére, akivel azelőtt sokat vitáztunk, akkor meg nem lehetett vele összeveszni. Így érdeklődve figyeltem, amit Istenről és a kis közösségről mesélt. Hívott, menjek el vele, de akkor még tele voltam félelmekkel, nem mertem elmenni, de szívemben nagyon vágytam volna rá. Sajnos ez a kapocs egy idő után megszakadt, húgom nem járt már a közösségbe.

Bennem ott volt a vágy, és nem tudtam, hogyan tovább. Kezdtem Istenről szóló könyveket olvasni, időszakonként a Bibliát is kezembe vettem. Kerestem „valakit.” Közben a munkahelyemen megtért egy lány, és távolról szemtanúja lehettem, hogyan változtatja meg az Úr az életét. Ő is beszélt Istenről, és hívott gyülekezetbe.

Bennem rengeteg félelem volt még, de az Úr akkor már a félelmeimen munkálkodott azok által az imádságok által, amelyekkel hiszem, hogy a húgom közbenjárt értem Istennél. 1993 áprilisában már annyira átfurmálta az Úr a bennem levő érzéseket, hogy nagyobb volt a vágyam Őfelé, mint a félelem, s arról is gondoskodott, hogy abban az időben az a megtért lány éppen mellettem dolgozott. Kerestem az alkalmat, mikor szólíthatom meg, mert szívemben ott volt a döntés, el akarok menni a gyülekezetbe. Fészkelődve a széken, imádkoztam: „Uram segíts, adj több bátorságot!” Akkor megkérdezte, mennyi az idő, és elkezdtünk beszélgetni. Adott könyvet, kazettát, és elhívott a gyülekezetbe.

A kazettán keresztül megérintett az Úr, és átadtam az életemet Neki.

Most már egy éve a kalocsai gyülekezet tagja vagyok. Imádságomban kerestem, hol és miben tudok szolgálni, és az Úr mutatott kis szolgálatokat, mint ahogy most is egyre rámutatott, mivel az Ő kegyelméből írhattam egy pár verset, és azt erősítette meg az Úr a szívemben, hogy ezekkel a versekkel szolgáljak az Élő Víz olvasóinak. Nagyon hálás vagyok az Úrnak ezért a szolgálatért is.

Hűséges barátnő • Zámbo Istvánné, Inárcs

Zámbo Istvánné vagyok, Inárcson élek férjemmel és két fiammal, akik 8 és 13 évesek. Életem során az volt a legnagyobb csoda, hogy Isten megkönyörült rajtam, és így 1989 áprilisában én is a szívembe fogadhattam az Úr Jézust. 1973-tól 1976-ig Komlón tanultam női szabónak, mert 1971-ben egy vonatbaleset következtében elvesztettem mindkét lábamat, és ebben az évben nem indult mozgássérültek részére máshol iskola. Persze most már tudom, hogy ez nem volt véletlen, mert a padtársam, Csima Éva, aki később a barátnőm is lett, hívó lány volt. Nagyon megszerettük egymást, de ha Éva a hívó életéről kezdett el beszélni, akkor mindig azzal zártam le a dolgot, hogy én katolikus vagyok, hiszek Istenben, és nekem ez elég. A barátnőm nem mondott le rólam, imáiban továbbra is hordozott engem. Amikor hazakerültem, 200 km választott el bennünket, de folyamatosan leveleztünk, és amikor hét év után újra találkozhattunk, már mind a ketten férjnél voltunk.

Azután úgy terveztük meg a nyaralásainkat, hogy egy hetet együtt tölthessünk el. Így volt ez 1988 nyarán is, amikor én már nagyon beteg voltam. Nem tudtam megemészteni az ennivalót, amit megettem, de a leleteim jók voltak, és így nem tudták az orvosok, hogy mi a bajom. Novemberben írtam a barátnőmnek, hogy Éva, én meg fogok halni. Nagyon sajnáltam a kisfiamat, akik aggódva álltak az ágyam mellett, még játszani sem akartak, csak ültek mellettem csendben.

Akkor eljött Éva a férjével. Hoztak egy Bibliát, hogy olvassam hittel, az Úr Jézus engem is

meg tud gyógyítani. Mikor januárban megműtöttek (epekövem volt, de későn vették észre, így kaptam tőle egy hasnyálmirigygyulladás), már nem féltem a műtőasztalon. Tudtam, hogy nem vagyok egyedül. „Azért tebenned bíznak, akik ismerik a Te nevedet, mert nem hagytad el Uram, akik keresnek Téged.” (Zsolt 9,11)

„Ha az Úr nem lett volna segítségül nékem: már-már ott lakoznék lelkem a csendességben” (Zsolt 94,17). Ez igaz volt rám, mert a műtét után is nagyon beteg voltam, szanatóriumba kellett mennem, hogy felerősödjek. Ott volt időm a Biblia olvasására, és így tudott az Úr formálni testileg-lelkileg egyaránt. Négy hét után már újra tudtam járni – hála érte az Úrnak! Áprilisban ismét eljöttek a barátnőmék, és elvittek minket a Sportcsarnokba, ahol Luis Palau szolgált. Ekkor fogadtam nyilvánosan is szívembe az Úr Jézust.

A férjem csendes szemlélője volt az eseményeknek, egészen a Billy Graham evangélizációig. Akkor újra eljöttek a barátnőmék, és oda is elvittek minket, ahol meghallgathattam Joni bizonyosságtevését, aminek nagyon örültem, azóta is sokszor gondolok rá, ha nehézségeim vannak. Amikor az előrehívásra került a sor, mondom a barátnőmnek: Éva, imádkozzunk, hogy a férjem is elfogadja az Úr Jézust. Így is tettünk, és mire felnéztünk, a férjem már nem volt mellettünk. Dicsőség az Úrnak érte, hogy őt is megmentette, és adott neki hitet az Ő Fiában, az Úr Jézus Krisztusban! Ez volt életem második legnagyobb ajándéka. Azóta a házasságunk is újjászületett velünk együtt. Két év után én lehettem a nagyobbik fiam korosztályának egyik gyermekvezetője, ami nagyon nagy öröm, és egyben nagy felelősség is. A gyermekcsoportban most nyolc tinédzser lány van, akiket nagyon megszerettem. Boldog lennék, ha mindnyájan az Urat szolgálnák felnőtt korukban is.

Két éve elkezdtünk imádkozni egy testvérnőmmel. Hetente egyszer rendszeresen összejövünk most már négyen. Hála az Úrnak, bekapcsolódhattunk az Országos Ima Hálózatba is, és így szeretnénk szolgálni minden testvérünknek és embertársunknak az Úr Jézus dicsőségére. A férjem az egyik házicsoportunkat vezeti, és imaóra vezetésével is megbízzák a gyülekezetben. „Nyomorúság és keserűség ért engem, de a Te parancsolataid gyönyörűségem nékem” (Zsolt 119,143).

Válaszd az élet útját! • Nagy Kornél

Ha olyan úton jársz, amelyen bizonytalanság, kilátástalanság vesz körül, és nem tudod, hová vezet, akkor ma még van lehetőség egy másik út választására.

A Szentírásban Isten a következőt ajánlja: „*Én most elétek adom az élet útját és a halál útját*” (Jer 21,8). Ha felületesen, földi, materiális módon nézed e két úton haladókat, talán nem sok különbséget látsz közöttük. Pedig a valóságban óriási a differencia. A halál útjáról ezt olvashatjuk a Mt 7,13-ban: „*széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak*”. Tehát ez népszerű, sokak által választott lehetőség. Az ember hajlamos a nagy tömegek vonzásának engedni, másokat utánózni és meggondolatlanul követni. Csak az a nagy baj, túlnyomó részük nem tudja, vagy ha tudja, nem veszi komolyan, hogy ez a veszedelembé, a halálba visz.

Most nézzük, mi olvasható az előbbi ige folytatásában a másik útról: „*keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják*”. Valószínű felvetődik benned a kérdés: hogyan találták meg az életre vezető utat az azon haladók? Ez egyszerű: ők találkoztak Jézus Krisztussal, és akik vele találkoznak, azok megtalálták az élet útját. Ő azt mondta: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14,6). Ez az élet, melyet Jézus ad, nem akármilyen. „*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha*” (Jn 10,28). A fentiekből világosan látszik az egyértelmű különbség. Nem szükségszerű, hogy aki most a halál útján megy, elveszen. „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát (Jézus Krisztust) adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3,16).

Ma visszafordulhatsz, és a golgotai keresztnél, ahol Jézus életét adta érted, megtalálod a

keskeny út kezdetét. Ha Jézus megszólított e néhány soron keresztül, akkor én, mint aki szintén az élet útját választottam, sem kívánhatok jobbat, hogy válaszd te is ezt. „Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van” (1Jn 5,11).

VILÁGABLAK

Az Ígéret Földjén • Szűcs József

1. rész: Júdea és Jeruzsálem

Közösségünkben harminchatunkat ért az a kiváltság, hogy idén márciusban egy hetet tölthetünk a Szentföldön.

Izrael különleges ország, és ez mindjárt a repülőtéren kiderült. Közel három órán keresztül vizsgáltak bennünket és az EL-AL járatára várakozó többi utast (mindezt terrorista kerestetik címszó alatt). A mi kis pünkösdi csoportunkat Pataky Albert testvér vezette. Az utazáson részt vett még Fábíán Attila testvér feleségével, Gyánó László és Kázmér Pál pünkösdi lelkipásztorok, hogy csak az ismertebb neveket említsem. Pécsről voltak a legtöbben, tizenketten, de az ország különböző gyülekezeteiből érkezettek vettek részt ezen a nem éppen olcsó, de mindenképpen felejthetetlen utazáson.

Tel-Avivi átszállással repültünk Eilatba, ebbe a gyönyörű szép vörös-tengeri üdülőközpontba. Magában a városban nem sokat gyönyörködhattunk, mert késő éjjel érkezünk meg a szállodába, és korán reggel már indultunk is busszal tovább, a Negev-sivatag felé.

Első állomásunk a Holt-tenger volt. Ez a világon egyedülálló, majdnem 30%-os sótartalmú, lefolyástalan tó, amelynek felszíne 400 méterrel a tengerszint alatt helyezkedik el.

Legnagyobb mélysége még majdnem további 400 méter. Itt, a világ legmélyebb szárazföldi pontján, csoportunkból is többen kipróbáltuk, hogy vajon lehet-e lebegni a szinte olajos tapintású, sűrű vízben, és úgy találtuk, hogy lehet.

Nem messze innen, 600 méterrel magasodik a Holt-tenger szintje fölé Massada sziklaerődje. A zsidók számára ez a hely a halált megvető bátorság jelképe lett. i. sz. 70-ben, Jeruzsálem eleste után alig több mint 900 zsidó harcos, főleg zelóták védték a szinte bevehetetlen természetes erődítményt, közel három évig. A legjobb római légiók nyolc táborral teljesen elzárták a várat a külvilágtól. Végül a zsidó rabszolgákkal egy feljárót (rampát) építettek. Az erőd utolsó megrohamozásakor azonban már nem találtak élő embert. A zsidó harcosok az öngyilkosságba menekültek, inkább választva a halált, mint a rabszolgaságot.

Turistacsoportunk felvonóval jutott fel az erődbe, ahol megtekintettük – többek között – a vár romjait és a Heródes király által épített szaunát.

Következő állomásunk az esszénusok központja, Qumran volt. 1947-ben századunk egyik legnagyobb régészeti felfedezését tárták itt fel. Egy arab pásztorfiú egész véletlenül bukkant rá az esszénusok által a barlangokba rejtett ún. holt-tengeri tekercsekre. Az i. sz. I. századból származó lelet csodálatosan bizonyítja a Biblia megbízhatóságát.

Útban Jeruzsálem felé megálltunk Jerikóban, a világ egyik legősibb városában. A jórészt arabok lakta település, habár a Jordán termékeny völgyében fekszik, elég rendezetlen és szegényes képet mutat. Szembetűnő a különbség a Júdeai-sivatagban levő zsidó kibucok és az arabok lakta Jerikó között. A kibucok sokkal rosszabb körülmények között gazdálkodnak a sivatag közepén, de mégis nyílegyenes sorokban zöldellnek a banán- és pálmaültetvények. Jerikóban, a pálmák városában az elég nagy összevisszaságban álló szegényes kis házak között található a városfal romjai, melyek a hagyomány szerint annak a falnak a maradványai, amely Józsué idejében omlott le.

Este érkezünk Jeruzsálembe. Izráelben naplemente után nagyon hirtelen besötétedik, de azért az Olajfák hegyének lejtőjéről még megpillantottuk a szent várost, amelyet három világvallás is a központjának tekint. Két napot töltöttünk itt, de ennyi idő alatt is csak a legnevezetesebb helyeket tudtuk végigjárni.

Rám a legnagyobb hatást Jeruzsálem leghíresebb utcája, a Via Dolorosa tette. Annak ellenére, hogy a Jézus korabeli utca 7–10 méterrel a mostani szint alatt lehetett, mégis különleges és izgalmas érzés volt végigmenni azon az útvonalon, ahol a Megváltó a keresztet vitte.

A keleti városokra jellemző szűk utcán az ember akaratlanul is maga elé képzeli a kétezer évvel ezelőtti eseményt. A római katonákat, a megvadult tömeget, Jeruzsálem leányait és azt az embert, aki töviskoronával a fején megváltoztatta a világtörténelmet és milliók életét.

A Via Dolorosa a Golgotára vezet. Vagy legalábbis feltételezik, hogy ez az a hely, ahol Jézus szenvedett, meghalt és feltámadt. A 4. században Nagy Konstantin római császár édesanyja, Helena próbálta megkeresni a keresztrefeszítés helyét. Ezen a helyen, ahol most a Szent Sír temploma áll, a bizánciak építették az első templomot. Azóta többször lerombolták és újjáépítették, legutoljára a keresztelovagok. Jelenleg hat különböző keresztény egyház osztozik a templomon. Látható egy szikla, ami fölé a római katolikusok egy oltárt építettek. Hagyomány szerint ez az a hely, ahol a kereszt áll. Ugyancsak a templomban található a Szent Sír, benne egy üres márványlappal, ahol állítólag Jézus teste feküdt. A sírtól nem messze, a templom egyik kisebb termében csoportunk egy rövid istentiszteletet tartott. Fábián és Pataky testvérek ígét olvastak, és megemlékeztünk az Úr Jézus haláláról és feltámadásáról.

Van egy másik hely, ettől északra a városfalon kívül, nem messze a damaszkuszi kaputól. A protestáns egyházak úgy gondolják, ez a kerti sír lehetett az igazi hely. Feltevésüket a következőkkel támasztják alá:

1. A szikla formája, amibe a sírt vájták, koponyára emlékeztet.
2. A helyet már a zsidók is használták kivégzésre. Az áldozatokat a szikláról lelőtték, majd megkövezték.
3. A forgalmas damaszkuszi út vezetett el mellette, és a rómaiak előszeretettel állították fel a keresztet ilyen helyen elrettentésül.
4. A Jézus korabeli zsidó sír annyira új volt, hogy még csak az első kamrája készült el. A sír előtt látható egy vájat, amiben a zárókövet gördítették.
5. A kertben találtak egy szőlőprést, ami arimathiai Józsefé lehetett. (Az evangéliumokban olvasunk egy példázatot, melyben Isten Fiát a szőlőskertben ölték meg.)
6. A korai keresztények egy imaházat építettek itt talán azért, hogy megjelöljék ezt a helyet. A sziklafalba egy felfelé hajlított szárú kereszt van belevésve, és feltártak egy keresztelő medencét is.
7. Utoljára pedig a legfőbb bizonyíték az, hogy Jézus teste nincs a sziklasírban. Csak egy angol nyelvű felirat olvasható a bejárat fölött: „Nincs itt, mert feltámadt!”

Ha a keresztrefeszítés és a feltámadás helyéből kettő is van, de a születés helyéből garantáltan csak egy létezik. Ez pedig kb. 6 km-re innen délre, Betlehemben a Születés templomában van. A templom alatt egy barlangban egy ezüst csillag jelzi azt a helyet, ahol a Megváltó a világra jött. Érdekesség, hogy az óriási templomnak egész kis bejárata van, ami olyan alacsony, hogy egy középtermetű ember is csak lehajtott fejjel tud belépni. Nem azért van így, hogy a híveket alázatra tanítsa, hanem az ok sokkal prózaiabb és gyakorlatiasabb. Az évszázadok folyamán az arabok sokszor kirabolták a templomot, és ezért a bejáratot lealacsonyították, hogy lóháton ne tudjanak behatolni az építménybe.

A keresztények pénzét ma már nem a templomban veszik el az arabok, hanem néhány száz méterrel arrébb egy nagy ajándéküzletben. Korai elődeikkel ellentétben ők már valamiféle emléktárgyakat is adnak a „keresztény aranyért” (dollárért) cserébe. A magyar vásárlási szokásokról csak annyit, hogy egyik alkalommal, amikor a csoportunk utolsó tagja is kijött az üzletből egy több mint négy órás vásárlás után, akkor egy német turistacsoport tagjai, akik

jóval utánunk érkeztek, és kíváncsiságból türelmesen megvárták, hogy mikorra végzünk a vásárlással, elismerésül megtapsoltak minket.

Visszatérve Jeruzsálembe, a sok Máriával kapcsolatos templom mellett (ezek közül legnagyobb az Elszenderülés temploma) van még egy igazán érdekes hely, ez pedig az Utolsó Vacsora Terme. Számunkra, pünkösdi hívők számára ez azért is fontos, mert a hagyomány szerint ez a terem megegyezik a felházsal, ahol pünkösdkor a tanítványok betöltek Szentlélekkel. Ez a ház azon kevés helyek egyike, melyből a nagyegyházak nem csináltak templomot. A terem – úgy látszik – a másik két nagy monoteista vallás is stratégiai pontnak tekinti. A teremben magában egy muzulmán imasorok, ún. mihrab található, alatta pedig egy zsidó szenthely, Dávid sírja van.

A turistának, véleményem szerint, addig nem szabad elhagynia Jeruzsálemet, amíg a Nyugati fal, vagy ismertebb nevén a Siratófal valamelyik tövét meg nem érinti. Különleges érintése van ezeknek a köveknek, melyeket vallásos zsidók tízezreinek kezei koptattak simára.

Izrael a kövek országa is (itt soha nem volt nehéz köveket találni a megkövezéshez), de ennek a falrésznek a kövei, melyet Titus Vespasianus csak azért hagyott épen, hogy az a római légiók nagyságát hirdesse (hogy ti. ilyen erőset romboltak le), a történelem tanúi. Nincs még egy város a világon, amelyet annyiszor megostromoltak, leromboltak, majd újra felépítettek volna, mint éppen Jeruzsálemet. A Nyugati fal mindezt túlélte, és ma is áll. Ez a zsidó vallás legszentebb helye, ahol az ortodox zsidók hosszú szakállal és pajesszal, kopaszra borotvált fejjel, fekete kalapban és ruhában, hajlongva imádkoznak, majd kihátrálnak, vigyázva arra, nehogy tiszteletlenségből hátat fordítsanak a falnak.

Az Óvárostól keletre a Kidron-völgy túloldalán emelkedik az Olajfák hegye. A sok-sok templom (Mennybemenetel kápolna, Mi Atyánk templom, Dominus Flevit, Népek temploma stb.) között található itt néhány olajfa is. Azt mondják, az olajfa nem pusztul el, újra és újra kihajt, némelyik akár több ezer éves. Vajon melyik alatt mondta el az Úr Jézus a számunkra olyan döntően fontos imádságot: „...mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied”?

Ahogy végigmegyünk a Virágvasárnap út több ezer éves lépcsőin, úgy tudjuk, ez az a hely, ahol a legbiztosabbak lehetünk abban, hogy azokon a köveken lépkedünk, ahol Jézus is járt. Előttünk, mögöttünk, körülöttünk mindenütt a történelem, a múlt és a jövő. Kétezer éve innen ment a mennybe Jézus, és ide fog visszajönni. Így tudják ezt a zsidók is, mert a hegy lejtője tele van zsidó sírokkal (úgy hiszik, az idetemetettek részesülnek először a feltámadásban). A Kidron völgy túloldalán, Jeruzsálem falai alatt egy másik temető van. Azok ott arab sírok, és egész más célból vannak ott. Zsidó hagyomány szerint ugyanis a város keleti kapuján, az ún. Aranykapun fog majd bevonulni a Messiás. Az arabok ezt megakadályozandó telepítették ide a kapu elé a temetőt, mondván, egy zsidó Messiás nem fog keresztülmenni egy arab temetőn (a zsidó vallás tiltja a halottakkal való érintkezést). Biztos, ami biztos alapon még be is falazták az Aranykaput.

A kapu fölé magasodik Moriah hegye, rajta a szikladóm, a muzulmánok szent helye, ahol Ábrahám akarta feláldozni fiát. A nyolcszögletű, aranykupolás épület Jeruzsálem legnagyobb és legjellegzetesebb épülete.

Annyi mindent lehetne még elmondani Jeruzsálemről. De ha minden leírnék, akkor ki fizetne be a jövőre (vagy talán még az idén) sorra kerülő következő izraeli utazásra?

(Folytatás a következő számban: Galilea és Názáret)

{k1995313}

A Holt-tenger

{k1995314}

Jeruzsálem látképe

{k1995315}

A magyar csoport

{k1995316}
A siratófal

Európai imakonferencia Budapesten • Pánczél János

Jézus szavai szerint „az igaz imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóik” (Jn 4,23).

Az apostolok így foglaltak állást: „...foglalatosak maradunk a könyörgésben és az igehirdetés szolgálatában” (ApCs 6,4). Napjainkban az ébredés zászlóvivői határozottan hangsúlyozzák, s Yonggi Cho, a több mint 750 ezer fős szöuli (Dél-Korea) gyülekezet pásztora könyvet is írt arról, hogy az „Ima: kulcs az ébredéshez”. A Szentlélek hatalmas kiáradásával, jelekkel és csodákkal megerősített Reinhard Bonnke igehirdetések fő mozgatóereje is ez: „a közbenjáró imádkozás a legfőbb fegyverünk”.

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség budapesti, Gizella úti székháza különleges és sokáig emlékezetes esemény színhelye volt március 16–19 között: itt tartották 27 európai ország legbuzgóbb imádkozóinak „Imádságban együtt Európáért” elnevezésű konferenciáját. Az imakonferencia Rác Lajos koordinátor, karizmatikus református lelkész megnyitó szavaival vette kezdetét. Hét évvel ezelőtt Budapesten volt egy olyan imakonferencia, ahol egybehangzó prófétai kijelentésekre Isten karizmatikus népe Ige szerinti, felekezeti megbékélést élt át. Magyarországi viszonylatban ekkor tapasztaltuk meg először, mit jelent igazi lelki hadviselést vívni, az Isten akarata szerinti imaharcot végigharcolni. A negyedévenkénti országos felekezeti imanapok azóta is áldásosak.

Az európai imaláncnak négy fő célja volt: bűnbánat a Krisztus testében, megbékélés a nemzetek között, ébredés Isten Szentlelkének kiáradása által, s ezek következményeként a társadalom megújulása. A megnyitó szolgálat után minden magyar résztvevő odament két-három külföldi testvérhez testvéri köszöntésre, bensőséges együtt imádkozásra. A konferenciát öttagú bizottság vezette, élén a pünkösdi háttérű Johannes Faciussal, aki világviszonylatban is egybehangolja a közbenjáró imádkozók szolgálatát.

A konferencián nagy hangsúlyt kapott, s így jelszó is volt, hogy „itt az aratás ideje”.

„Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájakat, hogy már fehérek az aratásra” (Jn 4,35b). Isten szívének a középpontjában van az aratás. A bizonyágtételeknek elsősorban Isten országáról kell szólniuk. Ez több, mint a megtérésről szóló evangélium. Az Úr mindenekelőtt imádkozó hívőket keres, akiket felken és kiküld az Ő aratásába. Kínában volt évtizedekig a legnagyobb és folyamatos üldöztetés, mégis ott volt a legerőteljesebb ébredés mind e mai napig. Ez jelenleg négyszer olyan gyorsan történik, mint tíz évvel ezelőtt.

Egy portugál lelkipásztor bizonyágot tett arról, hogy az utóbbi tíz évben meghatszorosódott a portugál hívők száma, sok-sok új gyülekezettel, erővel teljes lelki növekedéssel.

Sokszor elénekeltük (több nyelven is kivetítve): „Itt az aratás ideje”. Megrázó erővel hangzott: „Vársz ránk Urunk, s mi készen vagyunk a Te aratásodra. Vezesd munkásaidat aratásodba, akiket fel is készítettél, erőt és hatalmat adtál nekik: bölcsességgel tudnak előremenni, hogy felépítsék gyülekezeteket minden városban, faluban.”

A megosztottság, a szakadás akadályozza az aratást. Isten hű népének egyesített erővel kell evangélizálnia a világot. Gyülekezeteinkben sokáig elvesztegettük erőforrásainkat, ahelyett, hogy összefogtunk volna. Mikor jön el az Úr? A nagy nyomorúság előtt, közben, után? Ezt biztosan nem tudjuk, ebben a látások különbözőek. De legyünk hívek mindhalálig és munkálkodjunk teljes szívünkkel! Az Isten engedelmes népe közötti egység sokkal drágább látásainknál vagy bármiféle tapasztalatnál! Ezt az Úr trónja előtt kell végigharcolnunk, megtartva a Lélek egységét (Jn 17). A bibliai egységet azonban újjászületett emberekkel, Krisztus testében gyakorolhatjuk. Ugyanakkor rendkívül fontos a munkatársak egysége. Az erővel és hatalommal való szolgálatot nem gyengíthetik belső ellentétek. Zárkózzunk

szorosan egymás mellé, egyesítsük imáinkat, hitünket, kiáltásunkat! Például Dél-Afrikában 3 évvel ezelőtt akkora volt a társadalmi és nemzetiségi feszültség, hogy mindenki a háború közeli kitörését várta. Isten népe azonban nem kímélve magát sok-sok időt töltött forró, közbenjáró, esedező imádságokkal, s háború helyett hatalmas ébredés lett a földnek azon a részén.

A konferenciának egyfelől szeretetteljes, másfelől igen forró légköre volt, s arra is buzdításul szolgált: csatlakozz a közbenjáró, tusakodó imádkozókhoz, mint Gedeonnak egy harcosa, hogy imádság és a Szentlélek ereje által lelki áttörés történjen egész kontinensünkön.

IFJÚSÁG – MISSZIÓ

Mennyei adomány a sátormisszióknak • *Süveges Imre*

Hétfő reggelként (9–10 óra) a Közösség vezetőivel együtt imádkozunk, közbenjárva országunkért, Közösségünkért, áldást mondva és kérve gyülekezeteinkre, munkatársainkra, és feltárva az Úr előtt a pillanatnyi szükségünket. A növekvő igény miatt többször imádkoztunk egy új sátorért, hogy azt is be tudjuk állítani az evangélizációs munkába. Nem is mertünk gondolni ilyen gyors és csodálatos imameghallgatásra. Először finn testvéreink jelezték, hogy tudnak még adni egy kisebb (200 fős) sátrat, ami a nagy mellé kiegészítő sátorként, de akár önállóan is használható kisebb településeken. Alig köszöntük meg Istennek ezt a nagyszerű adományt, amikor Kurdi Péter testvérünk telefonon jelezte a másik sátor érkezését. Kurdi Péternek jó testvéri kapcsolata van egy németországi pünkösdi missziós szervezettel, mely a „Napsugarak Kelet Felé” Missziós Szolgálat névre hallgat, és Bietigkeim- Bissingenben van a központja. A missziót Loos Katalin alapította 1946-ban. Loos testvérnő a magyarországi Hidason született, és fiatalasszonyként jutott élő hitre egy baptista gyülekezetben. Több ezer más emberrel együtt a második világháború után utasították ki Magyarországról. Így Németországba ment, ahol Szentlélekkel való betöltekezése után pünkösdi gyülekezetbe került. A misszió 1956 után indult nagyobb mértékű fejlődésnek. Loos néni 1994 május 1-én történt halála után egyik közeli munkatársa, a helyi pünkösdi gyülekezet egyik presbitere, Murmann Helmut – aki egy jól befutott pék, és cukrászatot is üzemeltet –, lett a vezetője. Loos néni elkötelezett volt hazája iránt, és az elmúlt évtizedekben sok segélyszállítmány érkezett hozzánk közreműködésükkel.

A misszió központjában egy nyomda is üzemel, ahonnan tízezer számra küldik a Bibliákat, traktátusokat a kelet-európai országokba. Ezek közül többet mi is ismerünk: pl.

Bandafőnőkből Jézus bizonyágtévéje, Halálos ítélet, Iszákos voltam... stb.

Az írott evangélium terjesztésén túl gyakorlati karitatív munkát is végeznek.

Kamionszállítmányaik rendszeresen mennek a volt szocialista országokba élelmiszerekkel, gyógyászati segédeszközökkel, gyógyszerekkel, használt ruhákkal és cipőkkel. Isten áldása nyomán a misszió tevékenysége folyamatosan bővült. Loos testvérnő élete a szolgálat volt, de a misszió ilyen irányú mentalitása nem változott halálával és a vezetőváltással sem.

Magyarországon – a segélyszállítmányokon túl – Vésztő-Mágoron építenek egy alapítványi kezelésű gyermekotthont. Közösségünkben több testvér is kapcsolatban volt vele. A misszió egyik magyar összekötője Boros Vilmosné (Karola néni), aki 72 éves kora ellenére még fiatalos lendülettel vesz részt a munkában. Utunk során ő volt a tolmácsunk és kísérőnk Kurdi Péter lelkipásztor testvérrrel együtt.

Loos mamának (a fiatalabbak csak így hívták) komoly tervei voltak. Egy nagyobb vendégházat akart építeni kelet-európaiak számára, és erre már szinte a teljes összeg is megvolt. Halála után Helmut testvér – hallva a magyar sátormisszió jó hírét – azt a vezetést kapta az Úrtól, hogy ezt az összeget ajánlja fel a sátormisszió részére. Úgy érezte, ez sokkal

jobb befektetés lesz a misszióban és sok ember új életet kaphat ez által. Az előzetes megbeszélések alapján így került sor április végén egy 500 fős sátor (székekkel, világítás és erősítő technikával) valamint egy mikrobusz és utánfutó megvásárlására. Talán a kadarkúti konferenciára már össze is áll az új felszerelés, és jövőre teljes aktivitással részt vehet a misszióban.

Nagyon hálásak vagyunk Istennek és német testvéreinknek ezért az új lehetőségért. Bátorítok minden gyülekezetet, már most készüljünk az 1996-os évre, imádkozzunk településeinkért és kezdjünk el dolgozni Isten országának kibontakozásáért. Jövőre kétszer ennyi helyszínen állíthatjuk fel a sátrat. Vegyen részt minél több gyülekezet a sátoros programban, hogy minél több ember ismerje meg Isten szeretetét! Vezető testvéreim, kedves gyülekezeti tagok, beterveztétek már a sátermissziót 1996-ra városotokban?

Profit – deficit a Pécsi Ifjúsági Napok kapcsán • Kázmér Pál

Ez a két fogalom határozza meg gazdasági életünk hétköznapijait, irányítja az egész világon az üzleti életet.

Országos szinten is nagy problémát, súlyos terheket jelent mindannyiunknak az államháztartás hiánya.

Ha a bibliai gondolkodásmód szerint vizsgáljuk lelki életünket, egészen más eredményre jutunk, mintha a matematika szigorú törvényei alapján összeadunk, kivonunk, szorzunk vagy osztunk.

Az Ige szerint a nagy nyereség (profit) „az istenfélelem megalégedéssel” (1Tim 6,6).

Ha az Ige fényénél mérlegelünk, meglátjuk mindazokat a dolgokat, melyeket megalégedéssel kell elfogadnunk, és azokat is, amelyek cselekvésre kell, hogy késztesse.

Az utóbbi években sokat hallunk a pozitív gondolkodásról, ami önmagában nem elvetni való, de ha átesünk a másik oldalra, és nagy császárukkal (Ferenc Józseffel) együtt el is mondjuk és úgy is érezzük, hogy „Minden nagyon szép volt, minden nagyon jó volt, mindennel meg vagyok elégedve”, akkor ez megakadályozhatja előrehaladásunkat, és megállíthatja lelki fejlődésünket.

Úgy gondolom, mindannyian, akik jelen lehettünk ezeken a napokon (ápr. 7–9), a találkozás, ismerkedés öröme túl nagyon sokat nyertünk lelkileg is. Isten jelenlétében együtt lenni, hallani a fiatalok megnyilatkozásait, bizonyosságait, hallgatni az Igét, együtt imádkozni, énekelni, dicsérni az Urat jó volt. Jól éreztük magunkat.

Kellenek ezek a találkozók a fiataloknak és az idősebbeknek is, mert hónapokra, talán évekre előremutatónan meghatározzák életünket és lelkileg is épülünk általuk.

Ha becsülettel az Ige mérlegére állunk, akkor meglátjuk azokat a dolgokat is, amelyekből hiány (deficit) mutatkozik.

Elsősorban hiány mutatkozott a rendezők, a pécsiek hitében. Hitben gondoltuk úgy, hogy – mint tavaly – a gyűjtések összege fedezi a kiadásokat. Ez mai szóhasználattal mondva nem jött össze, a különbség kb. 60e Ft volt. Szeretnénk megállni Jézus előtt azzal a kéréssel, amivel a tanítványok is: „Növed a mi hitünket!” (Lk 17,5b)

Hiány mutatkozott az imádságban, az imádatban is. Az imaórák, áhítatok inkább énekórák voltak, kevés imádsággal. Szükséges, kell, nagyon lélekemelő a sok ének, dicsőítés, de az ima nem szorulhat a sokadik helyre. Közösségünk és az eklézsia is imádságban született pünkösdkor. Ha ezt a területét a hívő életnek elhanyagoljuk, akkor nem Krisztusban, a kősziklában gyökerező, hanem érzelmi alapon álló, homokra épített, felszínes lelki életünk lesz.

Mi, az idősebb generáció is, mintha megfáradtunk volna az imádságban. Alkalmainkon, istentiszteleteinken az egyéni imaéletünk tükröződik vissza.

Lelki életünkben hiány mutatkozik ismeretben is. Istent a kinyilatkoztatott Igéjéből

ismerhetjük meg. A bibliai vetélkedő nem tartozott a közkedvelt fakultatív programok közé. „Az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekszik” (Dán 11,32b), hallottuk Süveges Imre testvér igehirdetésében.

Deficit: Hitben, imádságban, ismeretben, bátorságban, cselekedetekben...

Akkor igei a látásunk, ha az apostollal együtt el tudjuk mondani: „Nem mondom, hogy már elértem, hanem igyekszem” (Fil 3,12), és tesszük is azt, amiben híjával találtattunk.

Várpalotai ifjúsági találkozó • Bartha Márta

Ifjú testvéreimmel együtt hiszem, hogy az április 22-i alkalmunk Isten akarata szerint volt, hiszen az Ő gazdag áldásával koronázta meg. Akkor is, ha az ifjúsági találkozó gondolatának megszületése után csak korlátokat, saját tehetetlenségünket, az ötlet kivitelezhetetlenségét láttuk. De aztán sorban oldódtak meg gondjaink, hisz ott lebegett az isteni kegyelem csillaga fölöttünk. S egy verőfényes szombat reggelen megkezdődött a bakonyvidéki ifjúsági találkozó a várpalotai testvérek vendéglátásával. A Nap régen áhított sugarai ontották a ragyogást, mintha megrendelésre tették volna, felengedett a föld, a rideg falak, s egy kicsit a szívünk is. Izgatott kíváncsisággal lestük a tárt kaput, és hála tört fel belőlünk egy-egy újabb kedves vendégarc láttán. Tele lett a hajlék, és – ami a legfontosabb: az együttlét épülésünkre, örömünkre szolgált. Köszönjük nektek, ti berhidai, bakonycsernyei, dudari, székesfehérvári, gyulafirátóti, inotai, siófoki, rédei kedves testvéreink és barátaink, hogy szent komolysággal és az első szeretet örömeivel jöttetek hozzánk.

Ósi hagyomány szerint pásztorunk áldáskérésével kezdődött a délelőtti igehirdetés, majd „Menekülés a középszerűségtől” címmel szólt a tanítás.

Isten nem langymeleg, átlagos, középszerű polgárokat akar látni országában, hanem tevékeny, tűzzel teli gyermekeket, hisz Ő maga sem középszerű fokon tanítja népét a Szentlélek által az Igazság Evangéliumának megismerésére és készséges követésére.

Áradtak a gondolatok és sercegetek a tollak a jegyzetek fölött. Áldott alkalom volt.

A mi igazi örömünket a Jézus Krisztusban való egység tudata jelentette. Egy akarattal voltunk, célunk az Ő nevében az Ő dicsőségét szolgálni.

{k1995317}

Fotó: *Sanda Csaba*

Gyülekezetalapítási körkép • Süveges Imre

Egy új sorozatot indítunk, melyben szeretnénk bemutatni az elmúlt 1–2 évben alakult új gyülekezeteinket. Az új gyülekezetek alapítása az ősegyház munkájának szerves része volt. Közösségünkben az elmúlt negyven évben nem folyt tudatos gyülekezetplántálási tevékenység. Ennek ellenére láttunk egy-két jó példát a múltban is. (pl. Mátészalka, Kalocsa). Sajnos több esetben szakadással alakultak új gyülekezetek, és a negatív tapasztalatból adódóan a régebbi hívők közül többen előítéletekkel közelítik meg ezt a kérdést. Megértem őket, de félre kell tennünk előítéleteinket, és vissza kell térnünk a bibliai gyakorlathoz. Közösségünk vezetésének terveiben benne van az új gyülekezetek alapításának stratégiája is. Ez az Országos Ifjúsági Munkacsoport kezdeményezéséből közösségi szintű missziós ággá nőtte ki magát. A régi, de egyben új terv megvalósítására szerveztünk az elmúlt két évben Gyülekezetplántálási Szemináriumot, melyben igen nagy volt az érdeklődés. Azóta a tervből gyakorlat is lett. 1994-ben az Evangéliumi Pünkösdi Közösségen belül több új gyülekezeti kezdemény indult el 10 fős létszámtól a 40–50 főig terjedően.

A sätormisszió aktívan részt vállal az új gyülekezetek alapításában.

A pünkösdi-karizmatikus körökben világszinten elismert evangélizációs szakértő, Peter Wagner szerint: „A leghatásosabb evangélizációs módszer a nap alatt az új gyülekezetek

plántálása. Soha nem volt és soha nem is lesz ennél hatásosabb evangélizációs stratégia.” Ezt a véleményt már a hazai gyakorlat is alátámasztja, hiszen az új gyülekezetek rugalmasabbak, aktívabbak az evangélizációban (különösen a személyes bizonyoságtételben), s ebből adódóan gyorsabban növekednek.

Imádkozzunk munkásokért, akiket az Úr elküld egy olyan településre (városba) ahol még nincs pünkösdi gyülekezet! Hála Istennek, egyre többen vannak, akik az ilyen elhívásnak engedelmeskednek!

Magyarország főváros központú ország, ezért fontos lenne egy olyan nagy gyülekezet, ami igazi lelki központ lehetne Közösségünkben. 1996-ban Budapest minden kerületében szeretnénk egy-egy új gyülekezetet létrehozni, s a kerületi új gyülekezetek és a már meglévő régebbi gyülekezetek rendszeresen összejönnek közös istentiszteletre. Ennek érdekében idén szeptemberben indul a Gyülekezetplántáló Bibliaiskola – a Bibliai Főiskolánk fiókiintézményeként –, ahol képzést kapnak a leendő kerületi gyülekezetek munkatársai. Jövő júniusban minden budapesti lakásba (842.000 db) eljuttatnánk egy bibliai traktátust, valószínűleg R. Bonnke: Mínusztól a pluszig című írását. Ezzel egyidőben egész hónapos utcai, sátoros evangélizációt tervezünk, több száz magyar és külföldi munkatárs bevonásával. Ennek lezárásaként egy-két nagy evangélizációs alkalmat tartanánk. Előreláthatólag Bonnke és Yonggi Cho testvérek szolgálatával. Ezután történe az új megtértek beépítése a gyülekezetekbe. A sok prófétai ígélet közül csak egyet említek, ami egy nagy volumenű áttörést ígér 1996-tól.

„Tenéked pedig Ezékiás (Pünkösdi Közösség), ezt a jelt adom: Ebben az évben (1994) azt eszitek, ami a tarlón nő, a második évben (1995), azt, ami annak a magvából hajt; a harmadik évben (1996), pedig vessetek és arassatok, ültessetek szőlőt és egyétek gyümölcsét...” (2Kir 19,29).

Jó ígéreteink vannak a jövőre nézve, aminek megvalósításához a Szentlélek-Isten a garancia, a mi dolgunk pedig az engedelmisség!

A budapesti gyülekezetalapítási munkákon túl már most látszik, hogy 1996-ban legalább 6–8 új gyülekezet alakul, különösen a Dunántúlon. Ehhez – hála Istennek – éppen időben érkezik az új sátor német pünkösdi testvéreink segítőkészsége nyomán.

A Bibliában alapvetően kétféle gyülekezetplántálási módszert látunk. Az anyagyülekezet tevékenysége nyomán alakul egy új gyülekezet, vagy az apostoli szolgálat következtében. Pál apostol munkája az új gyülekezetek megalapításából állt, amelyeket városokban hozott létre, hiszen onnan tovább terjedt az evangélium a falvakba is.

Most a hajdusámsoni anyagyülekezet által alapított kis közösség fejlődésével ismerkedjünk! Kiss Józseffel beszélgettem, aki az újonnan alapított harmadik debreceni gyülekezet vezetője.

– *Miként érlelődött meg az új gyülekezet alapításának gondolata?*

– A gondolat egyidős a sátormisszióval. Az egyik esti sátoros evangélizáció után, úgy éjfél körül, szólt az Úr hozzám: nagy tervem van ezekkel az alkalmakkal, sok népem van ebben a városban. Ekkor kaptam az első látást az új gyülekezetről.

– *Miben segített a sátormisszió?*

– A sátormisszió volt a kezdet. Az evangélizációkkal indultak a megtérések. Előtte csupán 5–8 főt számláló házicsoporthunk volt a városban.

– *Milyen az új gyülekezet és az anyagyülekezet (Hajdúsámson) kapcsolata?*

– Az anyagyülekezet bonyolította le a sátormissziós alkalmakat. A kapcsolat jó, időnként onnan is jönnek testvérek látogatni, és besegítenek a munkába.

– *Miben tapasztaltatok meg Isten természetfeletti segítségét?*

– Elsősorban az új megtértek életében. Az Úr által zökkenőmentesen alakult gyülekezetté ez a sok különböző háttérből, a legkülönbözőbb helyekről jött ember. Ragyogó a testvéri kapcsolat.

– *Milyen nehézségeitek vannak?*

– Nincs saját összejöveteleli helyünk, a termet béreljük. Jelenleg egy állandó helyért

imádkozunk, ahol például a hangszerek tárolása is megoldódna.

– *Hogyan fejlődik a gyülekezet?*

– A gyülekezet folyamatosan fejlődik. A sátoros evangélizációkon kb. hetvenen jöttek előre. A sátor után az első debreceni alkalmakra 25–30 új ember jött el, ők egy-két kivétellel megmaradtak. Tizenötén be is merítkeztek közülük pár hét után. Szeptember óta 6–7 megtérő volt, és most márciusban újabb öt ember tért meg. A korábbi testvérekkel együtt 45–50 a létszám, ehhez jönnek még a vágyakozók.

– *Mikor tartotok istentiszteletet?*

– Heti egy istentisztelet van (kedd) és két házicsoport működik. (csütörtök és péntek). Az istentiszteletet a Debreceni Agrártudományi Egyetemen, egy bérelt teremben tartjuk. A vasárnapi istentiszteletet nagyon igényelnék a testvérek, de sokan nem tudják megoldani vasárnap a kiutazást Sámsonba.

– *Mondj valamit a házicsoportról!*

– A gyülekezet megalakulása és összekovácsolódása után kb. 3 hónap elteltével alakítottunk meg két házicsoportot. Jelenleg a harmadik van alakulóban egy újabb helyszínen. Öröm számunkra, hogy már a házicsoportos alkalmakon is voltak újabb megtérők.

– *Milyen terveitek vannak?*

– Ez évben szeretnénk az Úrtól kérni, hogy duplázza meg a létszámot, ebben segítségünkre lesz a sátor is. Szeretnénk állandó gyülekezeti termet!

Nagyon várjuk az újabb sátoros alkalmakat, Isten csodálatos áldását.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

NOVELLA

Az utolsó dal • Faragóné Csacsovsky Krisztina

(Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány pályázatán III. díjat nyert novella)

A lány hangja csengőn szállt fel a magas boltozat felé. De nem állt meg a hatalmas csillárok között, hanem áttört a mennyezetten, a kék égen úszó felhőkön, fel oda, ahol a Mennybéli lakozik. Énekéből szétáradt a Jézus által hirdetett szeretet és békesség. Ez a szelíd hang bátorította a gyülekezet tagjait, hogy az Úr begyógyít minden sebet, és letöröl szemünkről minden könnyet.

Miután Géda elhallgatott, néhány pillanatig mély csend jelezte a szívekben támadt áhítatot. A zongorista lágyan végigfuttatta még ujjait a billentyűkön, és ismét csend lett.

– Köszönjük! Halleluja! Dicsőség Istennek! – hallatszott innen is, onnan is a nagy teremből. Attila, a zongorista, Géda és társaik helyet foglaltak a sorok között. Az igehirdető a mikrofonhoz lépett.

– A fiatalok énekszolgálatát hallhattuk. Hiszem testvéreim, hogy az Úr áldása volt most előadott énekükön is. Most pedig álljunk fel, és imádkozzunk, hogy az Úr áldja meg a ma délutáni alkalmat is, és hallgassa meg kéréseinket! Áldáskérő imára kérem szeretettel Fenyvesi János testvért, ő kérjen áldást mindannyiunk nevében.

A férfi felemelte kezeit és – lelkesedéssel a hangjában – imádkozni kezdett.

– Úr Jézus Krisztus! Hálás szívvel állok meg most előtted! Köszönöm Uram, hogy kiseretttél minket ebből a világból, köszönöm, hogy itt lehetek a családommal együtt. Köszönöm, hogy lányomnak, Gédának ilyen gyönyörű hangot adtál, és fiamnak, Csabának tehetséget a gitározáshoz, de legfőképpen azt köszönöm, hogy adottságaikat Neked ajánlották, és Neked szolgálnak. Köszönöm a gyülekezetet, ahová elvezettél, és ahol ilyen szerető testvérekre találtunk. Kérlek, áldd meg ezt az alkalmat, és minden gyermekedet, akik a Te nevedben összejönnek! Add, hogy megértsük az üzenetedet, amit a mostani vasárnap estén is közölni

akarsz velünk! Tisztítsd meg gondolatainkat, hogy csak Rád figyeljünk! Dicsőség Neked Uram a meghallgatásért, a megtartatásért és Fiadért, a Jézus Krisztusért, mindörökké, ámen! Az imádság után énekelt a gyülekezet, majd sor került az Ige felolvasására és magyarázására. A délutáni alkalom után a gyülekezeti tagok kis csoportokba verődve beszélgettek. Géda és bátyja, Csaba a fiatalokhoz csatlakoztak.

– Nagyon jól sikerült a szólód, Géda – mondta egy szőke hajú lány.

– Köszönöm, Eszter – válaszolt a lány, és elmosolyodott. – Olyan szép ez a dal, és Attila improvizációja fantasztikus volt. A zongorista közelebb lépett.

– Úgy gondoltam, hatásosabb egy kis szünet a dal végén.

– Géda, indulunk! – szólt oda a lány édesanyja.

– Megyünk, mami.

Elbúcsúztak egymástól.

– Holnap az ifjúsági órán találkozunk! – szólt vissza a többieknek Csaba, és húga után sietett.

Ez nem lehet igaz! – nyögött fel hétfő reggel a gimnázium folyosóján egy magas lány.

– Mi baj, Brigitta? – kérdezte Géda.

– Hát nem tudod? Ma lesz énekórán a felmérés.

– Sebaj! – válaszolt Géda. – Egy kis dalt elénekelsz, és kész.

– Könnyű neked, zeneiskolás! – fintorgott a lány. – Nekem semmi hangom. Ráadásul valami zenetudós emberke hallgat meg minket.

– Minek? – lépett oda egy harmadik lány.

– Szia, Mariann. Fogalmam sincs. Csak annyit tudok, hogy tehetségkutató verseny lesz a suliban, arra keresnek résztvevőket.

– Az ilyesmire nem jelentkezni kell? – érdeklődött Géda.

– Hát, nem tudom. Azt mondják, énekkategóriában eddig talán ketten jelentkeztek...

Megpróbálnak több indulót állítani. Azt is rebesgetik – fogta suttogóra hangját a jól értesült Brigitta –, hogy ez a férfi, aki bejön az órára, írt egy dalt, és előadót keres.

A csengő szakította félbe a diskurálást.

– Jaj, ne! Úgy félek – nyöszörgött Brigitta.

– Ne izgulj, hiszen csak egy dalt kell elénekelned!

Az órán mindenki izgatottan várta, mikor kerül sorra, főleg azok, akik szerették volna megkapni a dalt.

– Fenyvesi Géda – szólította fel a lányt a tanár.

Géda egy szép népdalt énekelt el lágy, visszafogott, mégis jól érvényesülő hangon. Miután befejezte, a vendég tapsolni kezdett.

– Elnézést – mondta vigyorogva.

Az óra végén a katedrára állt, és kiválasztott három lányt és egy fiút, akik szerinte indulhatnak a versenyen, ha van hozzá kedvük.

– A saját szerzeményemet pedig arra a barna hajú lányra bízom, aki azt a népdalt énekelte, hogy „A csitári hegyek alatt...”

– Én? – állt fel Géda.

– Igen. Itt a kottája, nézd át, holnap eljövök, és elpróbáljuk. Zongorán foglak kíséreni.

A lány meglepődve nézett rá.

– És ha nem vállalom?

– Hogyhogy nem vállalsz? Ekkora lehetőséget senki sem hagy ki! Na, sziasztok! Viszlát!

A szünetben közrefogták Gédát.

– Milyen dal, mutasd meg!

– Indulsz?

– Elfogadod?

A kérdések csak úgy záporoztak a lányra. De ő csak a vállát vonogatta. Otthon elővette a

kottát, és leült a zongorához. A dal nem egy igényes alkotás volt. Szerelmes tinilányról szólt, akit elhagytak. Megpróbálta elénekelni, de csak nevetett saját magán. Ez nem az ő stílusa. Néhány próbálkozás után elég jól hangzott. Végül is mit számít, hogy neki nem tetszik a dal, ha a zsűrinek igen. Első is lehetne. Egész este ezen gondolkozott, és úgy érezte, igent fog mondani.

Géda kilesett a függöny mögül.

– Jó sok érdeklődő van – súgta a mögötte álló Mariannak, aki egy verssel készült.

– Gondold azt, hogy káposztafejek – vigyorgott rá a lány.

– Ismét könnyűzene következik – szólt a műsorvezető. – Szentirmay Pál szerzeményét halljuk. Címe: Késő bánat. Énekel: Fenyvesi Géda 3. b. osztályos tanuló.

A dal nagyon tetszett a közönségnek, alaposan megtapsolták a lányt. A versenynek egy óra múlva vége lett, és a zsűri fél órára visszavonult. Szentirmay odalépett Gédához.

– Fantasztikus siker – ölelte át a vállát. – Tuti győzelem!

– Ne örüljön előre! – figyelmeztette a lányt.

– Ugyan, a többiek silányak voltak. Ide figyelj, kislány, szerződést ajánlok neked. A bátyám vállalkozó, és be akar szervezni engem is. Az úrgazdagok partijánál ő szervezi a kaját, a piát, díszítést, meg mindent. Most bővíteni akarja a szolgáltatást. Gépi zene helyett élő zenét.

– Uram, a szüleim úgysem engednek el éjszakázni.

– Látod, erre nem is gondoltam. Majd kitalálok valamit.

Beszélgetésüket a műsorvezető szakította félbe.

– Kis figyelmet kérek! – a terem elcsendesedett. – A zsűri meghozta döntését.

Hosszú felsorolás után végre sor került a könnyűzene kategóriára.

– Harmadik díj: Gál Gabriella, 2. a osztályos tanuló.

A felszólított átvette az oklevelet és a könyvjutalmat.

– A zsűri második díjat nem osztott ki. Az első helyre pedig egyhangúan Fenyvesi Géda 3. b osztályos tanulót állította.

Hatalmas taps és füttyülés fogadta a döntést. Géda mosolyogva vette át a díjat.

– Gratulálok! – rázta meg a kezét osztályfőnöke.

– Te nem készülsz, Géda? – lépett be Fenyvesiné lánya szobájába.

– Nem, mami, ma nem megyek.

– Fáradt vagy, kicsim?

– Nem. Pali elvisz a bátyjához, és elpróbáljuk az új műsort.

– Géda, én nem szeretnék beleszólni, de a gyülekezeti élet fontosabb ennél.

– Tudom, mami, de Pali bátyja nagyon elfoglalt, és most ér rá.

Anyja aggodalommal nézett rá.

– Indulhatunk? – kukkantott be Fenyvesi János.

– Menjünk – válaszolta a felesége.

– Mi baj, Eszter, szomorú vagy?

Az asszony bánatosan nézett rá.

– Menjünk, János.

Géda rossz érzéssel a szívében nézett szülei után. De elcsitította magában, felkapta táskáját, és elindult Szentirmayékhoz.

A próba remekül ment.

– Nos, mit döntöttél? – nézett a férfi Gédára.

– Nézze, Pali, a szüleim nem engednek éjszakázni, és nekem sincs sok kedvem hozzá.

– Rendben, de mondok valamit. Ezeknek a nagyon gazdag embereknek vannak nagyon elkényeztetett csemetéik, akiknek tartanak szülinapi zsúrokat, meg ilyesmit. Ha vállalod,

ezeneken fogsz énekelni délutánonként.

– Jó, megbeszélem a szüleimmal – bólintott a lány.

Otthon, a vacsoránál mindent elmesélt.

– Nos, mit szóltok hozzá?

– Kislányom – nézett rá az anyja –, miért szeretnéd ezt?

– Mami, nagyon szeretek énekelni, és amellet jól meg is fizetik. A pénz pedig igazán nem jönne rosszul.

– Ez igaz, kicsim, de az Úr megadja a mindennapi szükséges dolgokat. Én megértem, hogy szeretnél sok ember előtt énekelni, de nem szabad, hogy az Úrnak való szolgálat helyett történjen.

– Nem fog.

– Remélem is. Az utóbbi három alkalommal nem voltál a gyülekezetben. Attila és az ifjúság kérdezte, hogy ott leszel-e a próbán, vagy nem. Vendégek jönnek Olaszországból, és egy rövid műsort akarnak előadni nekik.

– Ott leszek, mami, ne aggódj!

Felállt, összeszedte a tányérokat, és elmosolyodott.

– Úgy látszik, mindenhol, mindenütt csak az én hangomra van szükség.

Apja komor tekintettel figyelte.

– Géda – mondta –, gyönyörű hangod van, de ne dicsekedj vele, mert semmi sincs, amit nem az Úrtól kaptál volna! Ne fecsérelj el a tehetségedet, nem azért kaptad!

– Jól van, csak vicceltem, papi – ölelte át a férfi nyakát. – Gyertek énekeljünk!

A következő egy óra alatt együtt volt a család. Megint úgy volt, mint régen. Géda énekelt, apja zongorán, bátyja gitáron kísérelte, édesanyjuk pedig fuvolázott. Szeretet és boldogság, Isten dicsőítése, dicsősége ragyogta be a szobát. Ez volt az, ami hiányzott Gédának az utóbbi hetekben. Áhítat volt a szívében, és melengető békesség.

– Tudod mit énekelj most? – szölt Fenyvesiné. – Azt a szép dalt, amit kicsi korotokban is mindig énekelünk.

Géda elgondolkodott.

– Aminek az a vége, hogy „...rád mosolyog az égből az Úr”?

– Igen, itt a szöveg.

– Én majd énekelem az alsó szólamot Csabával – mondta a családfő. – Eszter, te az altot, Géda a szopránt.

A dal csodaszép volt. Benne volt minden, amit szüleik tanítottak nekik, s amiért éltek. Géda teljesen átadta magát a csodálatos érzésnek. Miért nem lehet ez mindig így?

—

A gyülekezeti tagok felálltak, és lassan kis csoportokba verődtek.

– Géda, gyönyörű volt a szólód – lépett oda egy idős hölgy a lányhoz. – Csodálatos, hogy Isten milyen sokféleképpen dicsőíti meg magát.

– Géda – szölt oda az együttes egyik tagja –, gyere egy kicsit, légy szíves!

– Tessék, Laci.

– Itt leszel az ifi órán? Új dalokat tanulunk. Barbara a múlt héten volt Spanyolországban egy ifjúsági találkozón, és remek dalokat hozott.

– Sajnálom, de nem tudok itt lenni, egy születésnap ünnepségen fogok énekelni.

– Kinek lesz születésnapja? – kérdezte Zsuzsa, az együttes hegedűse.

– Nem ismerem. Tudjátok, szerződése van. Pénzt keresek vele.

– Pénzt keresel? – képedt el a másik énekes, Csilla.

– Miért, ez rossz dolog? – csattant fel Géda.

– Dehogy, ne haragudj, csak meglepődtem!

– Semmi baj – húzta el a száját a lány, és sarkonfordult. – Sziasztok!

Háta mögött hagyta a döbönt csoportot.

—

– Meggondoltad? – Nézett fenyvesiné a lányára, aki fülbevalóját tette fel.

– Mami, hányszor mondjam, hogy sokszor kérdezed? – szólt ingerülten Géda. – Kérlek, ne nyaggass, így is ideges vagyok! Elvégre ez lesz a bemutatkozásom. Sok-sok embert hívtak meg, és ha tetszem, mások is felkérnek.

Odakint autó dudált.

– Nem gondolod meg? – szólt utána apja.

– Hagyjatok már végre békén! – mondta, és becsapta maga mögött az ajtót.

Amint beszállt Pali kocsijába, már meg is bánta, de nem tehetett semmit, nem volt rá idő, hogy bocsánatot kérjen. Édesanyjának összeszorult a torka, ahogy a távolodó autót nézte, és a szívében az aggodalom nőttön-nőtt.

Géda szíve hevesen dobogott, amikor az autó egy hatalmas villa előtt fékezett.

– Izgulsz? – nézett rá a férfi.

– Nagyon. Ráadásul a szüleimmel is összezdültem.

– Nyugodj meg! Az izgalom árt a hangnak.

Kiszálltak, és beléptek a házba.

– Üdvözlöm – mosolygott Gédára a ház úrnője. – Erre, ebben a szobában felkészülhet.

Fél óra múlva Szentirmay belépett.

– Gyere, kezdünk!

Odakint sok fiatal lány és fiú álldogált, és beszélgetett a gyepen.

– Kis figyelmet kérek! – lépett a mikrofonhoz a férfi. – Most Gédát fogjátok hallani, az én szerzeményeimet énekli. Fogadjatok szeretettel, és mulassatok jól!

Hatalmas ováció fogadta a bejelentést. Géda a pódiumra lépett, és bólintott a zenekarnak.

Azok belefogtak. A lány, míg a bevezető taktusokat hallgatta, végignézett a nála alig fiatalabb társaságon. Mindenki kíváncsian figyelte. Megpróbálta mély légvételekkel csillapítani szíve heves dobogását, de meglepődve állapította meg, hogy rettenetesen izgul. Végre el kellett kezdenie. Kinyitotta a száját...

... és nem jött ki rajta hang!!!

A zenekar azt hitte, tévesztett, és egy újabb taktust játszott. De hiába, Géda nem tudott énekelni. A zene leállt, izgatott suttogások nesze hallatszott.

– Kis türelmet! – lépett a lány mellé Szentirmay – biztosan az izgalom az oka. Megesett már. Kis türelmet!

Géda azonban érezte, hogy nem az izgalom miatt van. Tudta, hogy örökre megnémult.

„Ne!” – sikoltotta magában, és rémült, könnyes szemeit az ég felé emelte.

II.

„Nem akarok enni! Nem vagyok éhes. Hagyjatok békén!” – sikoltotta Géda magában.

– Kislányom, már megint nem akarsz vacsorázni? – kérdezte anyja.

„Minek kérdezel, úgysem tudok válaszolni!”

– Nézd, Géda, ezzel semmire nem mégy. Egy hónap alatt öt kilót fogytál. Mire jó ez?

„Már megint kérdezel!”

– Jól van, Géda, tégy úgy, ahogy jónak látod – fordult el tőle Fenyvesiné, és férje felé nyújtotta a tálat. – Szedjél János!

„Látod, mit tettél? – fordult az Úrhoz gondolatban a lány. De miért tetted ezt velem? Miért, Uram, miért?”

– Imádkozunk érted a gyülekezetben a testvérekkel – nézett rá anyja gyöngéden. – Hisszük, hogy az Úr meghallgat minket.

„Higgyetek, amit akartok! Ő úgysem néz többé rám. Elfordult tőlem örökre.”

– Géda – szólt bátyja –, nem jössz az ifjúsági órára?

„Ne nevettesd ki magad Csaba, én úgysem tudok beszélgetni. Ahhoz semmi kedvem, hogy titeket hallgassalak. Unlak benneteket.”

Ingerült arccal állt fel, és a szobájába ment.

„Nincs szükségem rátok!”

Szülei aggódva néztek utána.

– Mi lesz veled? – tette fel a kérdést Csaba.

– Az Úr megkönyörül rajta – mondta Fenyvesi János. – Csak imádkoznunk kell érte.

„Isten már nem szeret engem” – írta odafönn a szobájában Géda a naplójába. – „Teljesen magamra hagyott. Imádkoznak értem. Sokat érek vele. Isten már úgysem néz rám soha többé. Nincs szükségem az imára. És senkire. Az ifjúságra sem. De legfőképp Csabára nincs szükségem!”

Géda álmosan lépkedett a lépcsőn lefelé. Körülnézett a konyhában, és ásitott egyet.

– Jó reggelt, kislányom! – lépett be az anyja egy kis kosár tojással a kezében. – Csinálom a reggelit, ülj le!

A lány tollat és papírt vett a kezébe.

„Csaba mikor jön haza?” – írta rá, és anyja elé tartotta.

– Tegnap este indult a vonat Görögországból. Nem tudom, mikor érkeznek meg.

Fenyvesi János vidáman, mosolyogva lépett a konyhába.

– Jó reggelt, kedveseim! Hogy aludtatok?

„Már megint egy buta kérdés. Tudja, hogy nem válaszolhatok.”

– Szervusz, kislányom – hajolt le hozzá az apja, és megsimogatta az arcát. Aztán a rádióhoz lépett, és bekapcsolta. Éppen híreket olvastak fel.

– Tegnap éjjel óriási katasztrófa történt Görögországban – hallatszott a bemondó hangja. – Az Athénből 11:30-kor induló expresszvonat a fővárost elhagyva, egy hídon áthaladva éjfél után pár perccel kisiklott, átszakította a korlátokat, és a vízbe zuhant. Rengeteg a sebesült. A hátsó vagonokban kisebb magyar csoport utazott. Senki sem maradt életben.

Géda hirtelen megdermedt, és sikoltani szeretett volna. Ránézett elsápadó anyjára, és kétségbeesés ült ki a szemébe. Elborzadva látta, amint apja megroggyanó térdekkel a székre hanyatlik, és ráborul az asztalra. Heves zokogás rázta meg a férfi vállát. Felesége melléült, és átkarolta a vállát.

– Csaba azon a vonaton volt – suttogta száraz torokkal. – Istenem...

Gédával forogni kezdett a világ.

„Ne!” – sikoltotta benne egy hang újra és újra.

Látta, ahogy szülei egymás szemében keresnek valami megnyugtatót, valami vigasztalót, hogy mindez nem igaz, nem velük történik. És látta a csüggedést, a lemondást is. Azt, hogy teljesen elborítja őket a fájdalom árja.

„Nem szabad feladni! Nem szabad csüggedni! Él az Úr, és megsegít. Nem tesz velünk ilyen szörnyűséget!”

Apja keze után nyúlt, és imára kulcsolta azt. A férfi meglepődve nézett rá. Aztán megfogta szerettei kezét, és odavezette őket a konyha közepére.

– Térdeljünk le imádkozni. Az Úr megsegít.

Zsibbadt ajakkal kezdett neki, és remegve kérte az Urat, hogy könyörüljön rajtuk. Nem törődtek azzal, hogy térdüket átjárja a kövezet fagya, csontjukat megtöri a kemény padló. Csak azt tudták, hogy kiáltani kell, és szüntelen esdekelni.

„Uram! – kiáltott magában Géda az Istennek. – Kérlek, Uram! Mentsd meg őt! Nem igaz, hogy nincs rá szükségem. Újra a Tiéd leszek, nem foglak vádolni. Ha akarod, vedd el a szemem világát is, Uram! Mindenem a Tiéd. Kérlek, add őt vissza nekünk! Kérlek, Uram, kérlek!”

Imádkozásukat telefoncsörgés szakította félbe. Szinte áthatította a falakat. Mindannyian

megdermedtek. A családfő remegő térdekkel állt fel. Gépiesen kikapcsolta a halkán duruzsoló rádiót, és felvette a kagylót.

– Halló – nyöszörögte.

– Halló, apa! De rossz a vonal! Már vagy fél órája próbállak titeket hívni. Képzeljétek, ma délután népi ünnepség lesz itt, egy közeli kis faluban. Nem baj, hogy nem utaztunk haza? Mind itt akartunk lenni.

– Csaba... – szólt elhaló hangon Fenyvesi János.

– A többiek is itt vannak – folytatta lelkesen a fiú. – Várnak a telefonra. Holnap indulunk haza egy mikrobusszal. Az egyik görög fiú, akivel a gyülekezetben ismerkedtünk meg, Romániába megy és elvisz minket. Ott majd átszállunk egy vonatra. Ti jól vagytok? Apa... Halló! Ott vagy még? Miért nem válaszolsz?

III.

–Az Úr mentett meg bennünket – fejezte be történetét Csaba. – Mindannyian ott veszhettünk volna abban a rettenetes katasztrófában, ha az Úr nem rendezi úgy, hogy meghívjanak még egy napra. Igaz, mind más és más városból érkeztünk oda, akik a csoportban voltunk, de az Úr csodatétele összeköt minket ezután. Ezért lehetek itt veletek az ifjúsági órán, és tehetek bizonyosságot az Úr kegyelméről. A gyülekezetnek is elmondom majd vasárnap. Adjunk hálát az Úrnak!

Imájuk után mély felindultságot és áhítatot éreztek szívükben.

– Csaba – szólt be az ajtón a gyülekezet lelkipásztora–, kijönnél egy percre?

– Mindjárt visszajövök – mondta Csaba a többieknek. – Ti addig énekeljétek valamit!

– Nos – szólalt meg Attila, a zongorista –, először is azt szeretném elmondani, mennyire örülünk, hogy itt vagy közöttünk, Géda.

A lány visszamosolygott a fiúra.

– Kezdjük az éneklést! – javasolta Csilla.

Géda szíve összeszorult. Milyen régen énekelt már! Az is itt volt a gyülekezetben. Az Úrnak énekelt utoljára. Az volt az utolsó dal.

– Tegnap eszembe jutott egy dallam, amit kiskorunkban énekeltünk, de nem tudom a szövegét. Jó lenne, ha valamelyikőtöknek eszébe jutna. Igaz, akkor még csak Géda, Csaba, Csilla és én voltunk itt. A többiek később kerültek be a gyülekezetbe. Elkezdem játszani. Ha valaki ismeri, énekelje – mondta Attila.

Géda már az első hangokból rájött, mi az. A családjuk kedvenc dala. Behunyta a szemét, amit forró könnyek leptek el. Szíve ujjongó örömtáncot járt. Békesség áradt szét benne. Észre sem vette, már felállt, és a hangok a torkára tolultak. Megnyílt az ajka, és sosem hallott szépséggel énekelni kezdett:

*Jó szívvel állj a megfáradt mellé,
És oldd fel azt, kit bűne láncza zár!
A völgybe menj, ott légy égi fényfé,
A mélyben sok ember reád vár.
Két kézzel adj, és áldd azt, ki gyűlöl,
Az ajkad szóra nyisd tiszta szívből!
Ha vakra lelsz, légy őnéki társul,
Így majd rád mosolyog az égből az Úr!*

A zongoristának volt annyi lélekjelenléte, hogy tovább játszott. A többiek döbrent némasággal néztek rá. Csaba földbe gyökerezett lábbal állt az ajtóban, de úrrá lett ámulatán, és halkán csatlakozott hűgához. Az alsó szólamot énekelve közelebb ment, Géda pedig gyönyörű hangján tovább énekelt:

*Nézz szertesztét: a föld népe szenved,
Nincs béke, nincs, és éhes annyi száj.
Bús lett a föld, itt mindenki retteg,*

*Az átok, a jajszó égre száll.
Elküld az Úr: vigy a sebre gyógyírt,
Oszd szét magad, és így oldd a sok kint!
Ha másnak élsz, ha szíved kitárul,
Akkor rád mosolyog az égből az Úr!*

Géda szíve csordultig volt hálával és szeretettel. Áhítattal halt el az ajkán az ének. Csak most ébredt rá, mit tett. Énekelt az Úrnak! Újra énekelt! És tudta, hogy az igazat. Mert az Úr megbocsátott neki, és rámosolygott az égből!

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Olvasói levél • Matity Katalin, Dusnok

Az Élő Víz hátlapján (’95/1. szám) olvastam a felhívást, amely indított e levél megírására. Vágyom anyagiakban is szolgálni Istent, és boldog voltam, mikor olvashattam erről a lehetőségről. Szeretnék rendszeresen támogatója lenni a Közösség munkájának az Úr kegyelméből.

Mindenre jó • (-h -r)

Napjaink egyik divatos slágere lett a „Svédcepp” vagy „Svédkeserű” névre hallgató folyadék. Azzal a jelszóval indult világhódító útjára, hogy mindenre jó!
Érdekes módon a kereszténységen belül is alakulnak olyan programok, melyek ezt a jelszót tűzik zászlajukra: mindenre megoldást jelent!
Én azonban Bibliámban találok meg az igazi „Mennyei Édest”, az Ige mindenre jó receptjét: „...a kegyesség mindenre hasznos...” (1Tim 4,8).

Táborozások • Balogh Sándor

1995. június 19–23. – INÁRCS

Gyermekmunkásokat és a gyermekmunka iránt érdeklődőket várunk! Díj: 1500 Ft.

1995. július 8–15. – KADARKÚT

5–14 éves korúak számára szerveztük! Díj: 2000 Ft + 100 Ft

12 éves kortól korhatár nélkül: gitártanfolyam! Díj: 2000 Ft + 300 Ft.

1995. július 15–22. – KADARKÚT

5–14 éves korúak számára szerveztük! Díj: 2000 Ft + 100 Ft

12 éves kortól korhatár nélkül: gitártanfolyam! Díj: 2000 Ft + 300 Ft.

1995. július 22–29. – KADARKÚT

CSALÁDI HÉT: Főleg nyaralás – szabadidő tábor, de napi 2 óra komoly lelki program is!

Díj: Felnőtt: 2500 Ft + 100 Ft; Ifjú: 2000 Ft + 100 Ft; Gyermek: 1500 Ft + 100 Ft.

Jelentkezési lapokat és további információt a következő címen lehet kérni:

Balogh Sándor, 2711 Tápiószentmárton, Katona József u. 36/b.

„Az Úr a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” • Matity Katalin, Duszok

%%Erős vagyok, szép is talán,
Ha felveszem az új ruhám.
És a hajam, belövöm azt,
Vastagon áll rajta a lakk.
Most a tükör következik,
Mily látványt nyer, ki rámtekint.
No, még belenézek talán,
Hátha elmozdult egy hajszál.
Közben szívem legmélyéről
Egy csendes hang suttog erről:
„Szeretsz engem, örülsz nekem,
Jó, hogy itt vagyok melletted?”
Sietni kell, jaj elkésem,
Itt hagy a busz, mi lesz velem.
S elnyomva a csendes hangot,
Nem figyelek, Isten mit mond.
Megérkezve körülnézek,
Összejöttek a testvérek.
Én pedig figyelve másokat,
Mérlegelem a látottakat.
Ennek haja elég lanka,
És az Úr így meghallgatja?
Nézd a ruhát, hogy áll rajta,
Szerintem rajtam jobb volna!
Jön a csend az imádsághoz,
Az én szívem mindent felhoz.
Otthon időm mindent elvitt,
Az Úrhoz nem szóltam semmit.
Összetörve az Úr előtt,
Bűnbocsánatért könyörgök.
S testvéreim szíve készen,
Hogy Istent boldogan dicsérje.
Kinek ruhája rosszul áll,
Annak keze kitárva már.
Mert az Úr a szívet nézi,
Drága Lelkét rá kitölti.
Én pedig a könnyek között
Alázattal elmerülök.
És az Úrnak emel karja,
Mert vétkeim megbocsátja.
S szívembe vési Igéjét,
Mely örök emlékként kísér még.
Az Úr a kevélyt elveti,
Az alázatost felemeli.%%

Vidám sarok • Összegyűjtötte: Durkó Sándor László

Mózes miért kelt át Izráellel a Vörös-tengeren?
Mert szégyellt körbe menni velük.

Miért nőknek mondta el legelőször az angyal a feltámadás örömhírét?
Hogy hamar elterjedjen.

Az óvodában megkérdezi a bibliakörbe járó kisfiú társától:
– Ti is imádkoztok otthon evés előtt?
Mire a válasz: – Nem, az én anyukám jól főz!

Mit mond a lelkész a karizmatikus gyülekezetben, ha valamit meg akar szavaztatni?
Aki javaslatommal egyetért, kérem, tegye le a kezét!

Hogyan tapsol a tradíciókhoz ragaszkodó lelkipásztor?
Egy kézzel, hogy ne botránkoztasson meg senkit.

Az egyik hívő családnál a gyerekek, amikor megtudták, hogy ismét spenót lesz az ebéd, így imádkoztak:
– Jövel Jézus légy vendégünk, edd meg, amit adtál nekünk, ámen.

A rendőr gyorsajtás miatt megállítja a dicsőítéstől feldobott állapotban száguldó ifjú testvért,
és közli vele a büntetési tarifát, ami 1000 Ft.
– De biztos úr, én biztonságosan vezetem, mert velem van az Úr – mondja az ifjú.
– Akkor kétezer – volt a válasz.
Ha tetszett az összeállítás, kérjük, küldjétek be ehhez hasonló vidám dolgokat a szerkesztőség címére!

Evangélizáló testvérek figyelem!

Megjelent az Útjelző könyvjelző kétféle méretben, mely 3 oldalon mondja el a megtéréshez szükséges alapvető dolgokat. Ingyenesen megrendelhető – missziós célra nagyobb mennyiségben is – Lugosi István testvérnél a következő címen:

7632 Pécs, Viktória út 15. II/6. Tel.: (72) 446-171

Ugyanitt szintén ingyen megrendelhető egy másik traktátus, a *Három nagy kérdés* is, mely a világ végével és Jézus Krisztus visszajövetelével kapcsolatos kérdésekre ad választ.

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Az új imaház Pakson

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: Fábián Attila elnök

ISSN 1217-0623

Készítette a Váci Ofszet Kft.
Felelős vezető: Szilva István ügyvezető
Minden jog fenntartva.
Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1995318}

VÍZSZINTES: 1. PRÓFÉTA. 7. PRÓFÉTA. 14. PRÓFÉTA. 20. „Az ördög, mint ordító ... szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pét). 21. „A nép ..., fáradt és eltikkadt a pusztában” (2Sám). 22. Midián fia (1Móz). 23. Kiütéses győzelem. 24. Férfinév. 25. Mamré fivére (1Móz). 27. Dávid főembere volt (2Sám). 28. Játék a sportszer is. 29. Részben ráfogja! 30. Kisi fia, aki énekes lévita volt Dávid idejében (1Krón). 31. Arab férfi, akinek prófécija a Példabeszédekben található. 32. Szót ... róla, megemlíti. 33. Angol női név. 34. Könnyen, gyorsan párologó. 35. „Legyen bennetek ..., és legyetek békében egymással” (Mk). 36. Amrám felesége (4Móz). 38. Határhelység az ígélet földje keleti határán (4Móz). 39. Mákirnak, a Manassé fiának felesége (1Krón). 41. Főnév rövidítve. 42. Árokpartok! 43. A júdabeli Onám anyja (1Krón). 46. Az egyik „emmausi” tanítvány (Lk). 52. Tudományos Ismeretterjesztő Társulat. 53. Tojás németül. 54. I. Heródes Agrippa király kamarása volt (ApCs). 59. Az otthoni szükségletekről való gondoskodás és az ehhez kapcsolódó teendők összessége. 60. Fel-... 61. Templomszolga, kinek utódai Zorobábelrel visszatértek a fogságból (Ezsd). 63. Gabonanövény. 65. Mássalhangzó kiejtve. 66. A hektoliter rövidítése. 67. Város Dán területén (Józs). 69. Azáriás babilóniai neve (Dán). 71. Szlovákiában van! 72. Repülési és űrhajózási szervezet az USA-ban. 73. Például. 74. Végtag része. 77. Szanballat származási helye (Neh). 79. Egy galileai faluba való (Lk). 80. E helyen. 82. Főúr Franciaországban, 1848 előtt. 83. Páros párosai! 84. Főember, aki megpecsételte a szövetséget (Neh – Új ford.) 86. Ének. 88. Elterjedt lemezjátszó hangkar típus. 90. Hóreus helység, Khédorlaomer eddig hatolt az országba (1Móz). 93. Kicsinyítő képző. **94. PRÓFÉTA. 95. PRÓFÉTA. 96. PRÓFÉTA.**

FÜGGŐLEGES: 1. PRÓFÉTA. 2. Apokrif ..., a Bibliába nem került írások. 3. Akhábnak, a hamis prófétának atyja (Jer). 4. Város Hebron közelében, mely a júdabelieknek jutott osztályrészül (Józs). 5. Az eső hatásának vannak kitéve. 6. Divatos, felkapott dal. 7. A júdabeli Kócz fia (1Krón). 8. A kannában van! 9. Efraim fia (1Krón). **10. PRÓFÉTA.** 11. Ilyen pad is van. 12. Ország, mely ötven szövetségi államból, és egy szövetségi kerületből áll. 13. Tintatartó régiesen. 14. Folyó Damaskusban (2Kir). 15. Káleb unokája (1Krón). 16. József öse (Lk). 17. Város Dán birtokán (Józs). 18. Agur fia (Péld). **19. PRÓFÉTA.** 26. Város Nimród birodalmában (1Móz). 33. Jemen határai! 37. Kotta részlet! 40. Saul király atyja (1Sám). 41. 50%-a. **42. PRÓFÉTA.** 44. Igekötő. 45. Júda királya volt (1Kir). 47. Jákób apósa (1Móz). **48. PRÓFÉTA.** 49. Kénáznak, Káleb testvérének fia (Józs). 50. „Jobb a száraz..., mellyel van csendesség” (Péld). 51. Fáradságos, kimerítő népiesen. 52. Fekete István kacsjája a Vuk című regényében. 55. Város Bétheltől északra, Siló és Sikem között (Bír). 56. Jákób nyolcadik fia (1Móz). 57. Jézabel származási helye (1Kir). 58. ...-Seéra, város, melyet Efraim leánya épített (1Krón). 60. Nagy folyó Kína és Oroszország határán. 62. Ismeretlen személy nevét helyettesítheti. 64. Növénynevek mellett található, Bossier Edmond, svájci botanikus nevének rövidítése. 68. Bethsabé atyja (2Sám). 70. Csak félig galáciai! 73. Szövetségi állam Braziliában. 75. Agur atyja (Péld – Új ford). **76. PRÓFÉTA.** 78. Európai állam volt (1954–1990). 81. Hangtalan taps! 85. Talmi. 87. Kánaáni város, melyet Izrael népe elfoglalt (Józs). 89. Személyes névmás. 91. Gyümölcsnedv. 92. Névutó rövidítve.

Minirejtvény • Készítette: *Nagy Kornél*

{k1995319}

VÍZSZINTES: 1. Benjáminita férfi (1Krón 8,11). 5. „... vagyok-é én, hogy te bottal jössz reám?” (1Sám 17,43). 6. Sámuel anyja (1Sám 1,20). 7. „Járuljunk hozzá ... szívvvel” (Zsid 10,22). 8. ...-Kácin, helység Zebulon területén (Józs 19,13 – Új ford). 9. Simeonnak jutott város (Józs 19,2).

FÜGGŐLEGES: 2. Jákób tusakodásának helye (1Móz 32,30). 3. Ahasvérus király udvarmestere (Eszt 1,10). 4. „És látják az ő orcáját, és az ő neve homlokukon ...” (Jel 22,4). 6. Sém fia (1Móz 10,22).

Beküldendő:

a keresztrejtvényben található tizenkét PRÓFÉTA neve, és a minirejtvény bekarikázott betűiből összerakott szó, mely egy újszövetségi férfi neve.

Beküldési határidő: **1995. július 7.**

A '95/2. szám rejtvényének helyes megfejtése: Keresztrejtvény: *Zak 9,9*. Minirejtvény: *Húsvét*.

A helyes megfejtők közül 600–800 Ft értékű könyvjutalmat nyertek: *Kriston Rózsa* (Bánhorváti), *Szakács Györgyné* (Budapest) és *Török Ferencné* (Tatabánya).

GYERMEKKÖR

{k1995320}

{k1995321}

{k1995322}

{k1995323}

{k19953D}